

arxiu 27/04/2007

Viatge a qualsevol lloc
de Joan Guasp

(obra teatral)

dramatúrgia/adaptació: Rosa M. Isart

B: Té temps avui? Vingui amb mi.

V: A on?

B: A qualsevol lloc.

V: Ja hi he estat.

(Karl Valentin)

Viatge a qualsevol lloc, de Joan Guasp

* adaptació de Rosa M. Isart al barceloní a partir de l'original mallorquí
(text publicat a la revista Escena
2a. època, any III, núm. 20, novembre de 2002)

* amb inclusió de pautes de moviment per a la lectura dramatitzada
(en color, extra a les pautes per l'autor)

Joan GUASP (Consell, Mallorca, 21 de novembre de 1943): Creador, per exemple, d'obres teatrals com ara: *Kabyl* (1987, finalista del Premi Ignasi Iglésias de la Diputació de Barcelona, publicat per Edicions 62 l'any 1986), *Fumar d'amagat* (1993, Premi Teatre Principal de Palma de Mallorca, Editorial Moll, any 1991), *L'herètic encant dels dubtes* (Premi Ciutat d'Igualada de Teatre, 1986), *Fills de l'espera* (Premi Recull de Teatre 1993, de la localitat de Blanes; publ. per Edicions 62 l'any 1994), *Tructeatre* (conformat per les peces: *Alta temperatura*, *Moscards*, *Bimbolles*), *Oxo* (accèssit Premi SGAE de Teatre 1996, publ. per la SGAE l'any 1997), la tetralogia *Els viatges inevitables* (integrada per: *Viatge a la fi del món* publicada en forma de llibret a AADPC-col.lecció Entreacte núm. 16, *Viatge a qualsevol part*, etc.), *Els titellaires* (AADPC-col.lecció Entreacte núm. 22), *El venedor de cacahuets* (AADPC-col.lecció Entreacte núm. 31), *Irène Nèmirovsky* (monòleg, Premi Recull de Teatre 2006).

PERSONATGES

LADY PUTTINA

DÈCIMUS

PROFESSOR ONE, pare d'Aiguadolça i d'Aiguaclara

AIGUACLARA, bessona d'Aiguadolça

AIGUADOLÇA, bessona d'Aiguaclara

Estructura

ACTE PRIMER I ÚNIC

(*per articular i assajar lectura dramatitzada,
des de la direcció escènica s'ha dividit l'obra en 12 escenes)

******* *pauta de moviment per a Lady Puttina***

******* *pauta de moviment per a Dècim***

******* *pauta de moviment per al Professor One***

******* *pauta de moviment per a Aiguaclara***

******* *pauta de moviment per a Aiguadolça***

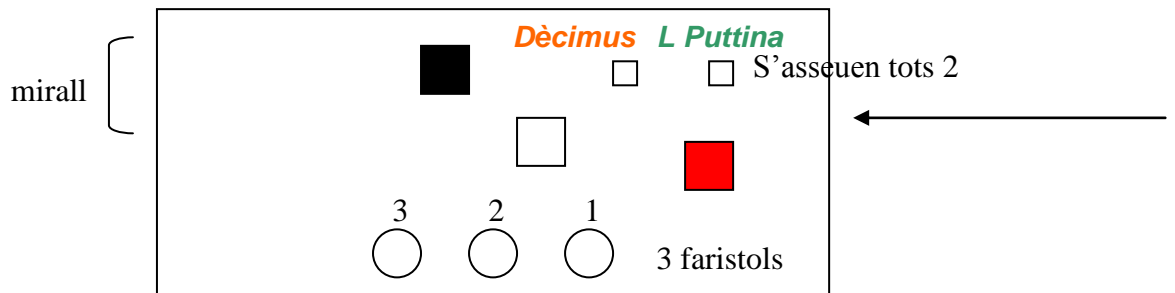
escena 0

PISTA 1- INTRO MUSICAL MENTRE PUBLIC VA ASSEIENT-SE (DURA 4'11'')

silenci

Inici obra:

Entren els 2 actors principals per un costat escènic

Aiguaclara fila 1 públic

fila 2 públic

fila 3 públic

fila 1 públic

fila 2 públic

Aiguadolça fila 3 públic

PASSADÍS, fons de l'AIET

Professor One

El més probable és que LADY PUTTINA i DÈCIMUS es trobin a casa seva. Drets o asseguts, és igual. Segurament llegeixen. Tots dos el mateix llibre.

Dècimus té el guió obert L Puttina té el seu guió obert ja situat al faristol.

escena 1

L Puttina asseguda (veu alta) Dècimus assegut (veu alta)

LADY PUTTINA: *(Llegint)* “Hi ha persones que no semblen el que són”. “És cert”.
“Jo, per exemple, aquí on em veus, sóc un home”. “No! “ “Sí! “ “Un home! “ “Un
home, i ningú no ho diria“. *(A Dècimus)* Què et sembla?

DÈCIMUS : No m’ho sé imaginar. Voldria veure-ho representat.

LADY PUTTINA: El que? Aquest diàleg?

DÈCIMUS: Sí, aquest diàleg.

LADY PUTTINA : Això és molt fàcil. Ara mateix ho representem. Au, agafa el
llibre, que jo m’ho sé de memòria. *L Puttina s’aixeca i va al faristol 1*

Quan la L.Puttina ja és al faristol, Dècimus s’aixeca amb el guió i va cap al faristol 2

DÈCIMUS: *(Agafant el llibre)* Què he de fer jo?

LADY PUTTINA: Seguir el diàleg. Res més. Apa, va: jo començo: “Hi ha persones
que no semblen el que són”.

DÈCIMUS: *(Mirant el llibre)* Què dic?

LADY PUTTINA: Tu has de dir: “És cert”.

DÈCIMUS: Ah, sí, ja ho veig. *(Llegint)* “És cert”.

LADY PUTTINA: No, espera. Tornem a començar. *(Es neteja l’aresta, carraspeja)*.
“Hi ha persones que no semblen el que són”.

DÈCIMUS: “És cert”.

LADY PUTTINA : “Jo, per exemple, aquí on em veus sóc un home”.

DÈCIMUS : “No! “

LADY PUTTINA: “Sí! “

DÈCIMUS: “Un home!”

LADY PUTTINA : “Un home. I ningú no ho diria“. *(Pausa)* Què? Què et sembla?

DÈCIMUS : Psss... Què vols que et digui ? Bé, està bé... Però tu no ets un home.

LADY PUTTINA : No ? Com ho saps?

DÈCIMUS: Ho sé.

LADY PUTTINA: Ho sé, ho sé... Però, com ho saps?

DÈCIMUS: *(Tímid)* Un dia et vaig veure sense roba.

LADY PUTTINA : --- *(Sense dedicar-li massa atenció)* Apa, va, no em facis riure.

DÈCIMUS: La que em va fer riure vas ser tu quan et vaig veure despullada.

LADY PUTTINA : Et vaig fer riure ?

DÈCIMUS : I tant ! T'has vist mai despullada ?

LADY PUTTINA : Mai. *(Pausa)* I tu, com és que m'hi has vist?

DÈCIMUS: Jo sóc el teu home.

LADY PUTTINA: Ah, sí. Ja no ho recordava. *(Pausa)*. *(Pensarosa)* M'agradaria veure'm despullada algun dia.

DÈCIMUS: Això és fàcil.

LADY PUTTINA: Fàcil? Tu tot ho trobes sempre fàcil.

DÈCIMUS: Mira, el primer que has de fer és treure't la roba.

LADY PUTTINA: *(Comença a desvestir-se)* **L Puttina tira les plomes a l'aire, es treu el jersei de llana fúcsia** Així?

DÈCIMUS: Sí. No t'aturis fins que no portis res a sobre.

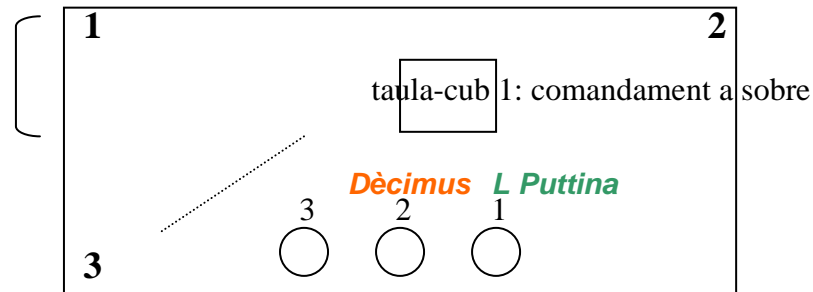
LADY PUTTINA: Molt bé. *(Segueix desvestint-se)* **L Puttina es treu el vestit negre**
Així?

DÈCIMUS: Sí, així.

L Puttina es treu el braçalet de perles i el braçalet blau

L Puttina es treu el collaret de perles

escena 2

Aiguaclara fila 1 públic

fila 1 públic

fila 2 públic

fila 2 públic

fila 3 públic

Aiguadolça fila 3 públic

PASSADÍS, fons de l'AIET

Professor One

PISTA 2- coets artificials 4'' (...Algú truca a la porta d'entrada).

LADY PUTTINA: Truquen.

El Professor One avança des del fons, i cap a l'extrem esquerre anterior (3), per pujar a escena. Es queda a l'esglaó, quiet.

DÈCIMUS: Sí, ja hi vaig. (**Agafa el comandament de la taula-cub 1 i enfoca a l'extrem 3, el deixa**). Tu segueix treient-te la roba. (La porta s'obre. És el Professor One).

PROFESSOR ONE: (**des de l'esglaó**) Que puc entrar?

DÈCIMUS: És clar que pot entrar. Que no veu que he obert la porta perquè ho pugui fer? Si no, no hagués obert.

PROFESSOR ONE: Gràcies. **(puja les escales)** *(Entra Es posa rere el faristol 3)*

Bon dia.

DÈCIMUS: Bon dia.

PROFESSOR ONE : Hola.

DÈCIMUS: Hola.

PROFESSOR ONE: Sóc jo.

DÈCIMUS: Ja ho veig. Però, quin jo ?

PROFESSOR ONE : El de sempre. Sempre he estat el mateix. Fa més de 40 anys que jo sóc jo.

DÈCIMUS : Perdoni, però no el conec.

PROFESSOR ONE: És clar que no em coneix. Sóc el Professor One. No ens havíem vist mai.

DÈCIMUS: Jo em dic Dècim. Però, vostè, qui és vostè ?

PROFESSOR ONE : Sóc un home.

DÈCIMUS: *(Se'l queda mirant)* Ho sembla. Ho sembla... un home.

PROFESSOR ONE: Naturalment que ho semblo. És que ja li he dit que ho sóc.

DÈCIMUS: No tothom pot dir el mateix.

PROFESSOR ONE: Ah, no? Qui, per exemple?

DÈCIMUS : Ella. *(Li assenyala Lady Puttina)*

L Puttina es treu el calçat

L Puttina es treu uns mitjons

L Puttina es treu uns altres mitjons

PROFESSOR ONE: Ella? *(Se sorprèn)* És evident que ella no és un home!

DÈCIMUS: Això és el que jo li dic. Però no s'ho creu.

PROFESSOR ONE: No s'ho creu? Com pot ser que no es cregui a ella mateixa?

DÈCIMUS: Idò, és així : no s'ho creu.

PROFESSOR ONE: Què està fent? S'està despullant?

DÈCIMUS: Sí, s'està treient la roba.

PROFESSOR ONE: La roba? Tota? Tota la roba? Per què? Per què es treu tota la roba?

DÈCIMUS: Vol saber si és o no és un home.

PROFESSOR ONE: Vol dir que cal treure's la roba, tota la roba, per saber ella mateixa si és un home o si no ho és?

DÈCIMUS: És la manera més ràpida de comprovar-ho.

PROFESSOR ONE : Comprovar-ho qui ? Ella ?

DÈCIMUS : Ella, és clar. Qui hauria de ser? Jo ja ho sé que nó és un home.

PROFESSOR ONE: (*Desconcertat*) Que vostè ho sap ? Com pot ser que vostè ho sàpiga si ella no ho sap ?

DÈCIMUS: Jo la vaig veure un dia despullada.

PROFESSOR ONE : Vostè la va veure despullada ? I ella... ella no es va veure ?

L Puttina es desmaquilla L Puttina es passa una tovallola pel rostre i la pitrera

DÈCIMUS: Com s'havia de veure ella? Ella era la pròpia ella. Ningú no es pot veure a ell mateix fins al punt de saber si és un home o no ho és.

PROFESSOR ONE: (*Confós*) Ja! Té raó. (*Pausa*) I avui, ara, es podrà veure? Com ho farà per veure's?

DÈCIMUS: Es mirarà. Com vol que ho faci? Vaja preguntes que fa vostè!

PROFESSOR ONE: És que si abans, quan vostè la va veure despullada, ella no es va poder veure a ella mateixa, com ho farà ara?

DÈCIMUS: Miri. (*Dècim* ***aixeca el mirall*** *D'alguna part treu un **mirall***) ***Dècim***
el deixa, i torna al faristol Què és això ? Un mirall. Es mirarà al mirall i es veurà

reflectida en ell. Aleshores s'adonarà que no és un home i sabrà el que veritablement és.

PROFESSOR ONE: Així ho sabrà!

DÈCIMUS: Com diu?

PROFESSOR ONE : No res. Que així ho sabrà. Aleshores sabrà el que és.

DÈCIMUS: Això ja ho he dit jo abans.

PROFESSOR ONE: Sí, sí, jo només confirmo el que vostè ha dit. (*Observa Lady Puttina una bona estona*). Perquè és evident que no ho és.

DÈCIMUS: No ho és. Li ho puc ben assegurar!

LADY PUTTINA no para de llevar-se peces de roba de sobre. Cada cop està més despullada.

L Puttina es treu les arrecades

L Puttina es treu la minifaldilla

L Puttina es treu el body fúcsia (queda amb mirada perduda endavant, no els mira llegir)

PROFESSOR ONE: (*Sense treure-li els ulls de sobre. A Dècimus, una mica avergonyit*) Jo penso que no caldria que es tregués més roba...

DÈCIMUS: Què diu, ara, vostè? Se l'ha de treure tota. Tota! Que sàpiga d'una vegada i per a sempre que no és un home!

PROFESSOR ONE: Però, si ja es veu que no és un home...

DÈCIMUS: Sí, potser vostè ho veu, però ella no. Ella no ho veu encara. No la coneix, vostè. (*Pausa*) No és que jo no l'hagi advertida mil i una vegades, des del primer dia que ens casàrem: "No ets un home, no ets un home!", li cridava jo. Però ella no m'ha volgut creure mai. Va tenir el primer fill i jo li repetia el mateix. Va tenir el segon, el tercer, el quart... Fins a 37 fills ha tingut. I res. És caparruda com ella sola. Ja li he dit a vostè que vostè no la coneix. (*Pausa*) Que es despulli,

que es despulli! Quan estarà ben nua li posaré el mirall al davant i descobrirà la veritat. (*Riu sense obrir la boca*). No se'n podrà avenir!

PROFESSOR ONE: (*Sense deixar d'observar el despullament gradual de Lady Puttina. Amb una certa timidesa, a Dècim*) És que..., és que no he vingut sol.

DÈCIMUS: Que no ha vingut sol? Com és que no ho ha dit abans? Amb qui ha vingut? (*Mirant a tot arreu*) Jo no veig ningú més que vostè!

PROFESSOR ONE: (*Assenyalant cap a la porta d'entrada -cantonada 3*) Les meves filles... Avui, com que és dilluns, m'he dit: Anem a fer un volt! El dilluns és un bon dia per fer un volt.. I l'he fet acompanyat de les meves filles.

DÈCIMUS : Les seves filles ? Quantes ? On són ?

PROFESSOR ONE : Allà. Són allà. Han quedat dretes a la porta.

DÈCIMUS: Que entrin, que entrin! Com és que no les ha fet entrar ?

PROFESSOR ONE: (*Continuant amb la seva timidesa. Assenyalant Lady Puttina*) És que no voldria que la veiessin despullada...

DÈCIMUS: Ah, és això. (*Referint-se a les filles del Professor One*) Encara són molt jovenetes, oi ?

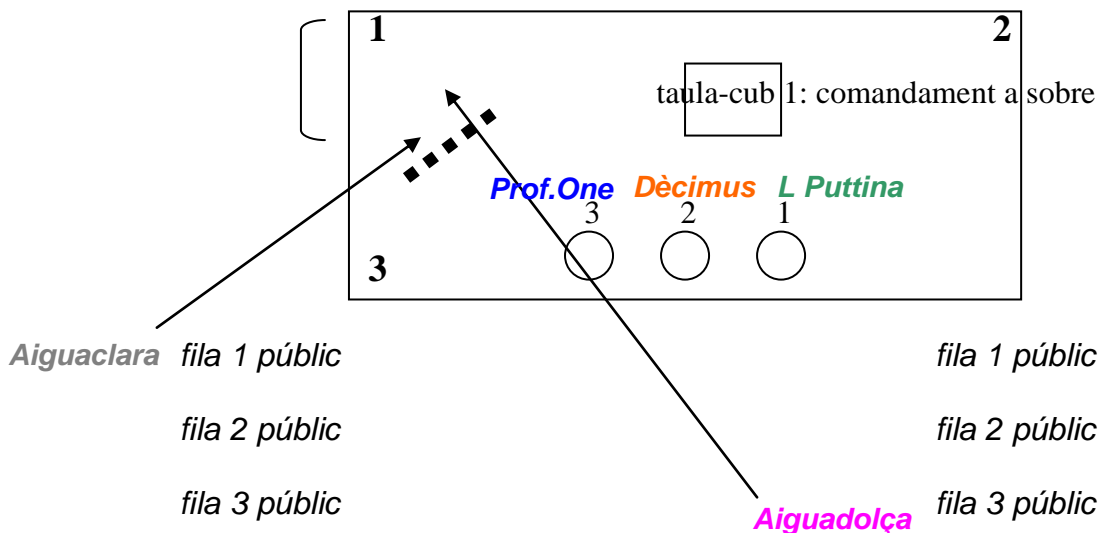
PROFESSOR ONE: No, no és això... Bé, sí, són jovenetes, però no és això. És que són bessones.

DÈCIMUS: Bessones! Com és que no ho ha dit abans. Bessones! Que entrin, que entrin! (*A Lady Puttina*) **De pressa, de pressa !** *L Puttina enfoca el comandament a la porta i el deixa.*

PROFESSOR ONE: (*Des de la porta, cap a fora*) **aixeca el braç emfàtic** Entreu, filles, entreu.

Aiguaclara i Aiguadolça quan acaba de parlar el Professor One compten 5 segons i s'aixequen plegades i pugen. Ocupen els seus faristols, lloc. Cap, rostre, amunt, majestuós. Mirada perduda i patriòtica.

escena 3

Aiguaclara és molt Alta i molt prima, morena, adusta, esquerpa, amb cabells llargs fins a la cintura. Aiguadolça és baixeta i grassoneta, simpàtica, amb cabells curts, rossos com l'or. Tenen 25 anys. Encara que la primera és més vehement i mostra més agressivitat verbal, i la segona és més dolça i més tendra, totes dues faran palesa la seva intel·ligència i el seu domini del discurs irònic i lúdic.

3.1.

DÈCIMUS: Oh, **gest ànec endavant amb braç** que maques, **repetim gest** que maques. **repetim gest** Quina monada !

PROFESSOR ONE : *(A les seves filles)* Saludeu aquest senyor, ninetes. Saludeu-lo.

AIGUACLARA : *(Una mica sofisticada)* Bon dia tingui. Em dic Aiguaclara.

AIGUADOLÇA:*(Amb un somriure molt graciós)* Bon dia tingui. Em dic Aiguadolça.

DÈCIMUS: Quina monada, quina monada! *(Les petoneja a totes dues. Elles es deixen fer, entre la resignació fingida i l'afabilitat forçada)*

AIGUACLARA: Aquest senyor amic teu és molt empallegós, papà.

AIGUADOLÇA: Oh, no, no: és molt simpàtic! Què simpàtic que és!

DÈCIMUS: **(s'estira cabells amunt)** Què guapes! **(s'estira cabells amunt)** Què mones ! **(s'estira cabells amunt)** Què maques ! **(ja ara normal)** I ha dit que són bessones?

PROFESSOR ONE: Sí, sí, són bessones.

DÈCIMUS: Són bessones! *(Es veu reflectida la sorpresa al seu rostre)* Bessones!
(Pausa) Jo ja sospitava alguna cosa. Sí, ho sospitava. Bessones! *(Pausa, mentre es mira les dues germanes)* Què mones i què maques que són!

AIGUACLARA: **(al públic, frontal)** Què fastiguejant i monòton que és aquest home!

AIGUADOLÇA: (al públic, frontal) Què amable i ensucrat que és aquest senyor.

DÈCIMUS: *(Al Professor One)* Bessones, eh?

PROFESSOR ONE: Bessones, sí.

DÈCIMUS: *(Que torna a observar-les molt detingudament. Una a una. Una després de l'altra)* Què maques, què maques... Bessones... Bessones i, malgrat tot, no ho semblen. Ei, que no ho semblen? No sé què tenen que no ho semblen... I ho són. Malgrat tot són bessones.

PROFESSOR ONE: L'he de felicitar, amic meu. Veig que ha notat diferències entre elles. No tothom se n'adona. Vostè és una persona molt perspicaç. *(Pausa)*.

Pèro, com vostè diu: són bessones!

DÈCIMUS: Sí, sí, són bessones. Si vostè ho diu, és clar que ho són.

Silenci. Tots es miren en silenci. Es mostren recelosos, somrients, desconcertats.

Puttina estornuda. Després es treu la lligacama i després es MIG treu el dorsal d'sky. (La última peça de roba). Se la deixarà tota l'estona a mig treure.

3.2.

PROFESSOR ONE: A vostè no el puc enganyar, senyor...

DÈCIMUS: *(Li allarga la mà)* Dècimus. Em dic Dècimus. *(Assenyalant Lady Puttina)* Ella és Lady Puttina.

PROFESSOR ONE : *(Donant-li la mà)* Molt content d'haver-lo conegut, senyor Dècimus. *(S'inclina en direcció a Lady Puttina, que és a punt de quedar-se nua del tot)* Encantat... Encantat de veure-la, Lady Puttina.

LADY PUTTINA : *(Mostrant el seu físic)* L'encant és meu.

PROFESSOR ONE: Sí, sí, té raó *(A Dècimus)* Com li estava dient, a vostè, senyor Dècimus, no el puc enganyar.

DÈCIMUS: Aleshores no m'enganyi.

PROFESSOR ONE: És cert que són bessones, però de mare diferent.

DÈCIMUS : Ja deia jo ! *(Reflexiona un moment)* Què diu? De mare diferent? Vol dir que tenen dues mares? Que... que una és d'una mare i l'altra és d'una altra mare?

PROFESSOR ONE: Jo li ho explicaré, senyor Dècimus. Miri, el que li diré ara no ho havia dit mai abans a ningú. Però vostè em cau simpàtic. Molt simpàtic, senyor Dècimus.

DÈCIMUS: Moltes gràcies.

PROFESSOR ONE : (*Assenyalant Aiguaclara*) Aquesta, la més alta, es diu Aiguaclara, i és filla d'Aiguateba...

DÈCIMUS: Aiguaclara, filla d'Aiguateba...

PROFESSOR ONE: (*Assenyalant Aiguadolça*) I aquesta, la més rossa i grassoneta, es diu Aiguadolça, i la seva mare es deia Aiguafreda...

DÈCIMUS: Aiguadolça, filla d'Aiguafreda...

PROFESSOR ONE: Però jo sóc el pare de totes dues. És per això que són bessones.

DÈCIMUS: (*Sense entendre res*) És clar, és clar. Vostè és el pare i elles són bessones de vostè.

PROFESSOR ONE : No, això no, són filles meves, però no bessones meves. (*Que no s'acaba d'aclarir*) Bé, són filles bessones meves.

DÈCIMUS: No sé si ho acabo d'entendre. Perquè les mares, les dues mares, les dues aigües tebes i fredes, amb vostè tenien algun tipus de relació, no ?

PROFESSOR ONE : Naturalment! Ja he dit que vostè és un home molt perspicaç. Molt perspicaç i molt sagaç. Elles, les mares de les bessones també eren bessones.

DÈCIMUS : Eren bessones ! (*Pausa*) És clar, eren bessones i...

PROFESSOR ONE : I per això jo em vaig casar amb elles. Amb les dues. Ja deu saber vostè que les bessones sempre fan el mateix i volen el mateix. Totes dues, Aiguateba i Aiguafreda, s'enamoraren de mi com és natural, i jo no podia decebe-les.

DÈCIMUS: Oh, oh, i més oh! Això és extraordinari, meravellós. Vostè mereix tots els meus elogis, senyor...

PROFESSOR ONE : No sóc senyor. Sóc professor.

DÈCIMUS: Deixi'm que l'abraci, professor...**Dècimus l'abraça**

PROFESSOR ONE : One. Professor One, per servir a Déu (**mans amunt, i abaixem**) i a vostè (**mans enfoncant Dècimus, i abaixem**).

DÈCIMUS: Professor One vostè és un heroi, un màrtir, un benefactor de la humanitat !

PROFESSOR ONE : Bé, jo simplement vaig fer el que qualsevol al meu lloc hauria fet.

DÈCIMUS: Oh, sí, sí, el que qualsevol al seu lloc hagués fet... I que modest que és vostè : què modest !

PROFESSOR ONE : La vida, ja ho sap, la vida és com és. Nosaltres només podem viure-la. I res més.

DÈCIMUS: Però què modest que és vostè !

AIGUACLARA : (agafa una pedra del terra, es recoloca) Quin plom ! la deixa

AIGUADOLÇA: (agafa un girasol artificial, del terra; es recoloca) Què graciós!
la deixa

3.3.

PROFESSOR ONE : Ja li he dit abans que no el podia enganyar...

DÈCIMUS: Molt bé, molt bé. I aleshores...

PROFESSOR ONE : Aleshores em vaig casar amb elles, amb Aiguateba i amb Aiguafreda, férem el que havíem de fer, i va passar el que va passar.

DÈCIMUS: Que fou... ?

PROFESSOR ONE : El naixement d'Aiguaclara i el d'Aiguadolça.

DÈCIMUS: El naixement d'Aiguaclara i el naixement d'Aiguadolça! (*Silenci*) El mateix dia?

PROFESSOR ONE: El mateix dia i a la mateixa hora. Ni un minut més ni un minut menys. Aquestes sí que són autèntiques bessones. Més que les veritables bessones tradicionals de tota la vida. Perquè les bessones de sempre no neixen mai a la mateixa hora exacta, al mateix minut, al mateix segon...

DÈCIMUS : Ja ho entenc. Per què no neixen a la mateixa-mateixa hora ? Perquè neixen d'una sola mare. Només **neixent** de mares diferents poden ser bessones ben bessones, idèntiques del tot.

LADY PUTTINA: Sí que són bessones ben bessones aquestes bessones!

PROFESSOR ONE: Són tan bessones que cap d'elles és la major ni cap d'elles és la petita. No es pot parlar en aquest cas de la que va nèixer primer i de la que va nèixer després. Totes dues nasqueren a la mateixa hora, a la mateixa mil.lèssima de segon, al mateix instant còsmic.

DÈCIMUS: Així vostè s'evita haver de donar explicacions a ningú, perquè la gent sempre demana: quina va nèixer primer de les dues? En el seu cas, cap de les dues va néixer primer ni va néixer segon. Són autèntiques bessones. Dues bessones rebessones !

PROFESSOR ONE : És així, veig que ho ha entès perfectament. *(Pausa)* Vostè no només és una persona perspicaç, sagaç i incapaç, senyor Dècimus, vostè és un home murri i clarividant, amatent i un poc pudent: un veritable sobiranista de la biodiversitat pluricultural i bilingüe.

DÈCIMUS: No exageri, però si vostè ho diu, Professor One.

PROFESSOR ONE: No, no exagero. He intentat explicar, això que li acabo d'explicar a vostè, a multituds centrades i concentrades, centralistes, monòtones i uniformistes, i no ho han pogut entendre mai. En canvi, vostè, a la primera ja ho

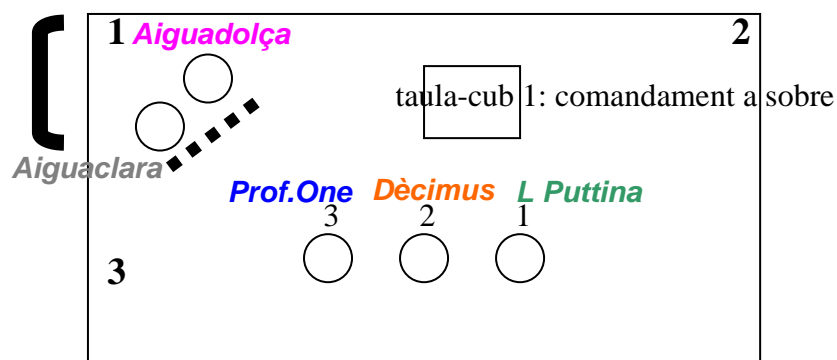
ha captat, ho ha assumit i s'ho ha begut d'un sol glop. **(fa una ballaruca, de content, amb els peus)** *(El contempla amb admiració)* Deixi'm que l'abraci.

(S'abracen). **(El Professor One el va situant a diversos llocs d'escena i llavors l'abraça i el recoloca i el reabraça successivament) (3 cops) Deixa Dècimur penjat a escena. Dècimur creua els braços. El Prof. One s'asseu a cadira i somriu content. En acabar parlen les bessones...**

AIGUACLARA: Quin avorriment! agafa el gira-sol del terra i fa veure que intenta menjar-se'l, el tira amb despreci al terra

AIGUADOLÇA: Quin gaudi! agafa el gira-sol, l'olora, i intenta posar-se'l enganxat a la roba tot i la desproporció (si cau, tant és).

escena 4

LADY PUTTINA: *(Que s'ha acabat de despullar del tot S'acaba de treure la última samarreta, queda en maillot cru)* . **(com cridant-lo)** Ei, Dècimur, el mirall. Jaestic. Porta'm el mirall.

DÈCIMUS: (**Tornant cap al faristol**) Ja vinc, ja vinc! (*treu un mirall de mà de la butxaca del darrera i l'entrega a Lady Puttina*) **Au, mira't** i adona't que no ets un home.

LADY PUTTINA: (*Mirant-se al mirall per tot arreu: cul, sexe, pits*) Què ? Què et sembla ? Tu creus que no sóc un home ? (*Es passa el mirall per tot el cos des dels peus fins al cap, i des del cap fins als peus*) Com puc saber si sóc un home o no?

DÈCIMUS: (*Rient*) Ho fas aposta. Ho fas aposta. I ara no veus que ets una dona? (*Als altres: Professor One, Aiguaclara i Aiguadolça*) **Es gira una mica** Què diueu vosaltres?

Tots tres (Aiguaclara, Aiguadolça, Professor One)

Salten fora d'escena,

es posen a platea, d'esquenes al públic i es posen els braços a la cintura.

es queden mirant una bona estona Lady Puttina (comtem a 5')

Es giren (gir cap a la dreta) de cara al públic.

Miren igual, amb curiositat al públic, en la mateixa postura. (comtem a 5')

Es giren (gir cap a la dreta), recuperen posició inicial. Comtem a 1'.

Tornem a escena per l'escala.

PROFESSOR ONE: (**al faristol, parla al públic, quan tothom ja es a escena**)

És una dona. No hi ha dubte.

Projector sobre Aiguaclara i Aiguadolça.

AIGUACLARA: Jo no ho sé, no he vist mai un home despullat.

AIGUADOLÇA: Ni jo tampoc.

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Que es vesteixi. Ni despullada no sap quina religió és la seva. Ni quina raça és la seva. Ni quin idioma és el seu. Ni quina nacionalitat és la seva. No sap res. Que es vesteix, que es vesteixi!

II.luminació normal.

LADY PUTTINA: (A Dècimus) Ho veus? No queda molt clar que jo sigui una dona. Elles dues (*assenyalant les dues bessones*) no han vist mai un home despullat. (*Silenci*) Potser **tu** t'hauries de despullar davant d'**elles** i ho veurien.

DÈCIMUS : Jo ? Davant d'elles ? (*Pausa*) No no m'atreveixo. Jo mai no em despullaria davant d'una dona. Molt menys davant dues.

LADY PUTTINA : Això és cert. Però, com saps que elles són dones si no les has vistes nues ?

DÈCIMUS : Apa, va, no emboliquis més la troca! Vesteix-te! Vesteix-te d'una vegada i no facis més la pallerassa!

LADY PUTTINA: (*Dirigint-se als altres, cercant la seva complicitat*) Ara diu que estic fent la pallerassa! **Braços a cintura** Vosaltres creieu que estic fent la pallerassa? (*Pausa*) Ja ho val! (**Es comença a vestir: comença a posar-se el body fúcsia**).

AIGUACLARA: (*Malsofrida i un tant agressiva*) Em fa vergonya ser tan alta!

DÈCIMUS: (*Complaent i adulator*) Però si vostè té l'altura que li correspon.

LADY PUTTINA :(*S'afegeix a l'adulació*) Jo la trobo molt ben proporcionada.

AIGUACLARA: (*Es passa les mans pel cos*) Ara, sí, ja ho sé, no estic tan malament com abans. Fa poc jo feia gairebé 3 metres d'alçada.

LADY PUTTINA: Tres metres! Ningú no ho diria. Com ho féu per minvar tant?

AIGUACLARA: **Oh**, no va ser fàcil. Em van haver d'operar.

LADY PUTTINA: Operar? I de què l'operaren?

AIGUACLARA: *(Sempre amb la seva malsofridura a punt)* De què? De les cames!

De què m'havien d'operar? Vaja preguntes que fa vostè, senyora!

LADY PUTTINA: Oh, de les cames...

AIGUACLARA: Sí, de les cames. Vaig fer que m'escurcessin les cames. Les meves cames tenien més de 2 metres de llargada.

LADY PUTTINA: Devia semblar una cigonya.

AIGUACLARA: *(Emprenyada)* “**Era**” una cigonya! Una veritable cigonya!

DÈCIMUS: *(Molt llagoter, afalagador amb interès)* Oh, sí una cigonya. Però una cigonya encantadora!

LADY PUTTINA: *(A Dècimus)* Au, va, Dècimus, no facis més el ridícul! Si era una cigonya, era una cigonya, i les cigonyes només són encantadores per els cigonys!

enfadada comença a posar-se el vestit negre

DÈCIMUS: Què vols dir, ara?

AIGUACLARA: Té raó la senyora. Jo era una cigonya que només agradava als cigonys. Havia de caminar acotada (**es mou com una au tímida**) mig d'amagat, com si fos culpable.

DÈCIMUS: I vostè no ho era, **de** culpable.

AIGUACLARA: És clar que jo no era culpable!

DÈCIMUS: Aquí l'únic culpable de tot és el seu pare. *(Pausa)* Miri'l, miri'l com no diu res.

PROFESSOR ONE: **Movent-se indignat, al faristol, com una serp** Jo? Què vol que digui?

Lady Puttina es posa uns mitjons

es posa el calçat

es posa les joies

es posa les plomes al coll

DÈCIMUS: Home, va ser vostè el que es va casar amb dues dones diferents.

(*Mostrant-li les seves filles*) I ja veu el que va passar.

PROFESSOR ONE: Va passar el que havia de passar.

DÈCIMUS: Ara no plori. Vostè ja té el que es mereixia.

PROFESSOR ONE: M'ho mereixia?

DÈCIMUS: Potser també ho volia.

PROFESSOR ONE: Jo no volia res.

DÈCIMUS: No volia res. Això és molt bo de dir ara. Vostè no volia res... (*Pausa*)

El que no vol res té més del que vol.

PROFESSOR ONE: Vostè què vol?

DÈCIMUS: A mi m'agradaria volar.

PROFESSOR ONE: Això és fàcil. Es converteix en un home volador. (*mà plana al cel*)

DÈCIMUS: No sabia que hi hagués homes voladors.

PROFESSOR ONE: N'hi ha més de deu i més d'onze.

DÈCIMUS: El món és ple de sorpreses.

PROFESSOR ONE: I tant que ho és! Com es veu que vostè no coneix el món.

DÈCIMUS: Bé, el conec una mica.

PROFESSOR ONE: Una mica... Un tros, voldrà dir.

DÈCIMUS: És cert: un tros. El de la part de la mar.

PROFESSOR ONE: La mar sí que és traïdora. A mi m'ha traït sovint.

DÈCIMUS: De nit o de dia?

PROFESSOR ONE: Sempre de dia.

DÈCIMUS: M'ho imaginava. La mar fa forat i tapa.

PROFESSOR ONE: Què és el que tapa?

DÈCIMUS: Ho tapa tot. De manera molt especial, els defectes.

PROFESSOR ONE: Jo abans era molt defectuós.

DÈCIMUS: No ho era més que jo! Jo abans insultava tothom. Veia algú i ja l'insultava. Li deia de tot. Era terrible. Fins i tot insultava la meva dona.

PROFESSOR ONE: *(Assenyalant Lady Puttina)* La seva dona? Lady Puttina?

DÈCIMUS: Una vegada li vaig dirigir el pitjor insult que es pot dirigir a una dona. Com ho sent.

PROFESSOR ONE: No m'ho puc creure.

DÈCIMUS: Ella li ho pot confirmar: hi era present.

PROFESSOR ONE: I què li va dir?

DÈCIMUS: Li vaig dir: "Per molt que vulguis, tu no podràs ser **mai** un home!"

PROFESSOR ONE: Oh, això li va dir?

DÈCIMUS: Sí, ja li he dit que jo abans era un personatge molt injuriós, molt ofensiu.

PROFESSOR ONE: I ella com va reaccionar?

DÈCIMUS: De l'única manera que pot reaccionar una dona: **plorant**. (ara: veu + greu)

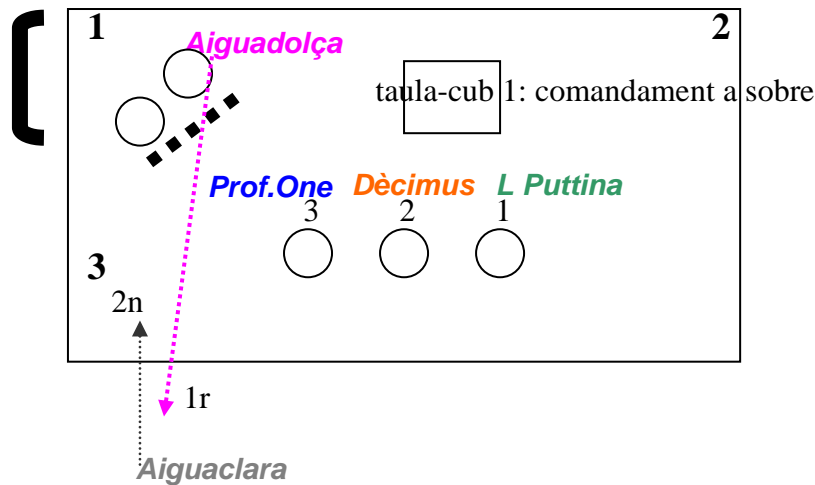
PROFESSOR ONE: Pobreta. *(Contempla Lady Puttina, que s'està acabant de vestir)* Em fa pena.

DÈCIMUS: A mi també. Però així és la vida de les dones.

PROFESSOR ONE: Pobretes.

AIGUACLARA: *(Que ja no aguanta més aquell diàleg absurd dels dos homes)*
N'estic tipa de vosaltres dos! Me'n vaig! **(marxa per escales i seu a la cadira del principi)**.

escena 5

AIGUADOLÇA: (A Dècimus i al Professor One) La meva germana té raó. No sé com podeu dir tot el que dieu.

PROFESSOR ONE: Però, què hem dit nosaltres?

AIGUADOLÇA: No comprenc, pare, com pots ser el meu pare.

DÈCIMUS: La vostra filla té raó. No es comprèn com vostè pot ser el pare d'ella.

PROFESSOR ONE: Doncs, ho sóc. Segur que ho sóc.

AIGUADOLÇA: És difícil de creure.

PROFESSOR ONE: Si no t'ho pots creure, imagina-t'ho.

AIGUADOLÇA: No em facis riure, pare. No es tracta d'imaginar-se res, sinó d'entendre-ho.

PROFESSOR ONE: Si t'imagines les coses, les entens. Imagina't que entens el que no entens i ja està. Intenta-ho, filla.

AIGUADOLÇA: (Ho intenta) No puc. (Pausa) No puc, pare.

PROFESSOR ONE: (Comprensiu. La vol ajudar) Com que no pots?

AIGUADOLÇA: No puc imaginar-m'ho. M'és impossible.

PROFESSOR ONE: Només t'ho has d'imaginar. No saps imaginar?

AIGUADOLÇA: Només sé imaginar-me el que ja sé, el que ja conec.

PROFESSOR ONE: Em saps imaginar a mi?

AIGUADOLÇA: A tu sí, és clar.

PROFESSOR ONE: Això vol dir que em coneixes. I abans has dit que no podies creure que jo era el teu pare. Si em coneixes, saps que ho sóc.

AIGUADOLÇA: *(Una mica desconcertada)* Oh, si és així, és meravellós. Meravellós!

PROFESSOR ONE: No t'ho havies imaginat mai que ho pogués ser tant, eh?

AIGUADOLÇA : No, no m'ho havia imaginat mai. Gràcies, pare. *(Somriu i el besa)*. Adéu. **(Surt)** *Aiguadolça s'asseu a les escales.*

PROFESSOR ONE : Adéu, filla.

DÈCIMUS: Vostè és un mag, amic meu. Ha aconseguit fer entendre a la seva filla que vostè és el seu pare!

PROFESSOR ONE: No, no sóc un mag, només sóc un poeta.

DÈCIMUS: *(Sorprès)* Vostè és poeta?

PROFESSOR ONE: Sí, sóc poeta, però no molt.

LADY PUTTINA: *(Ja vestida)* Poeta, poeta! Ja deia jo que vostè tenia alguna cosa estranya! *(Se'l queda mirant)* Deixi'm que li faci un petó! *(El besa. Ell també la besa)* Un petó de poeta!

PROFESSOR ONE: *(Una mica empegueït, confús, torbat)* Gràcies, moltes gràcies. **(Professor One APRETA MECANISME I LI COMENÇA A SORTIR FUM DEL CAP)**

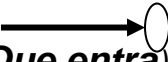
DÈCIMUS: *(es posa la mà al cap)* Li està sortint fum del cap!

PROFESSOR ONE : Què diu ?

DÈCIMUS: Que li surt fum del cap.

LADY PUTTINA : És cert, és cert: li surt fum del cap.

PROFESSOR ONE : No pot ser, al meu cap només hi ha poesia.

AIGUACLARA: (**Que entra**) Ja m'he cansat de fer voltes per aquí defora.

LADY PUTTINA: Al seu pare li surt fum del cap.

AIGUACLARA: **Oh**, no és la primera vegada.

DÈCIMUS: No és la primera vegada? Aleshores perquè ho nega?

AIGUACLARA: **Oh**, sempre fa el mateix. El Professor One és molt modest.

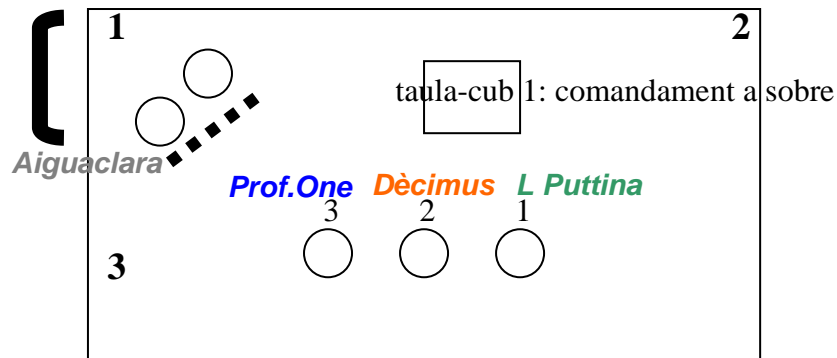
LADY PUTTINA: (A Aiguaclara) El Professor One? Que no hem quedat que ell és el seu pare? Com és que li diu Professor One?

AIGUACLARA : **Oh**, és més divertit. Jo prefereixo dir-li Professor One. No tothom pot dir Professor One al seu pare.

DÈCIMUS : És un raonament molt intel·ligent.

PROFESSOR ONE : És filla meva. **TORNA A FER SORTIR FUM DEL CAP.**

escena 6

Aiguadolça

LADY PUTTINA: *(Al Professor One)* Li segueix sortint fum del cap. Si jo fos vostè consultaria a un metge, almenys.

DÈCIMUS: Sí, jo ho consultaria a tres o quatre.

AIGUACLARA: **Oh**, no es preocupin. Ja l'han visitat uns quants oncòlegs i no li han trobat res. És normal, això, en un poeta. *(Assenyalant Professor One amb una ganyota)* Fa coses més estranyes que aquesta.

DÈCIMUS : Sí ? Què fa ?

PROFESSOR ONE: *(Somrient)* Jo, quan vaig pel carrer i veig la meva dona, mai no la saludo.

LADY PUTTINA: La seva dona. Quina de les dues.

PROFESSOR ONE: És igual. Qualsevol d'elles.

DÈCIMUS: Com és que no la saluda.

PROFESSOR ONE: No la vull saludar.

DÈCIMUS: No?

PROFESSOR ONE: No.

AIGUACLARA

tota l'estona somrient molt satisfeta i interessada en la conversa

LADY PUTTINA: *(Al Professor One)* I per què ho fa, això?

PROFESSOR ONE: Perquè la gent no sàpiga que la conec.

DÈCIMUS: És estrany. I ella què diu?

PROFESSOR ONE: No diu res. Què hauria de dir?

DÈCIMUS: Quan ella veu que vostè no la saluda, què fa?

PROFESSOR ONE: Fa el mateix que jo: fa de no conèixer-me. No em saluda.

(Sospira) Ni em mira!

LADY PUTTINA: Jo m'enfadaria si el meu home no em saludés pel carrer!

DÈCIMUS: Calla, Puttina. *(Al Professor One)* Com és que ella tampoc el saluda i fins i tot no el mira?

PROFESSOR ONE: Per la mateixa raó que jo. Perquè la gent no sàpiga que em coneix.

DÈCIMUS: És molt estrany tot això. No ho acabo d'entendre.

PROFESSOR ONE: No és tan estrany. Ella i jo hi estem d'acord.

LADY PUTTINA: Hi estan d'acord? En què estan d'acord?

PROFESSOR ONE: A no saludar-nos pel carrer, i fins i tot ni a mirar-nos.

DÈCIMUS: Com que hi estan d'acord?

PROFESSOR ONE: Sí, sempre que actuem així, abans de sortir de casa acordem que tindrem aquest tipus de comportament un amb l'altre, i és així com ho fem. Ens topem pel carrer i és com si no ens coneguéssim.

DÈCIMUS: Prèviament us heu conxorxat a no saludar-vos?

PROFESSOR ONE: Així és.

LADY PUTTINA: Quina ximpleria.

DÈCIMUS: No ho entenc.

PROFESSOR ONE: Què és el que no enteneu?

LADY PUTTINA: No entenem com així ho feu!

PROFESSOR ONE: Ja ho he dit abans: perquè la gent no sàpiga que ens coneixem.

LADY PUTTINA : I què aconsegiu amb tot això?

PROFESSOR ONE: D'aquesta manera ningú del carrer pot endevinar que la meva dona és la meva dona i que jo sóc el seu home. Ningú no és capaç de dir que som marit i muller.

retall obra--- continuació---

LADY PUTTINA: Tot plegat: Ximpleries!

DÈCIMUS: Tot plegat, això fa riure! Per no dir que fa plorera!

PROFESSOR ONE: Vostè ho ha dit : fa riure. I tant que fa riure. La meva dona i jo ens ho passem molt bé.

DÈCIMUS : Us ho passeu molt bé ?

PROFESSOR ONE : I tant ! retall obra--- continuació---

LADY PUTTINA : Molt divertit.

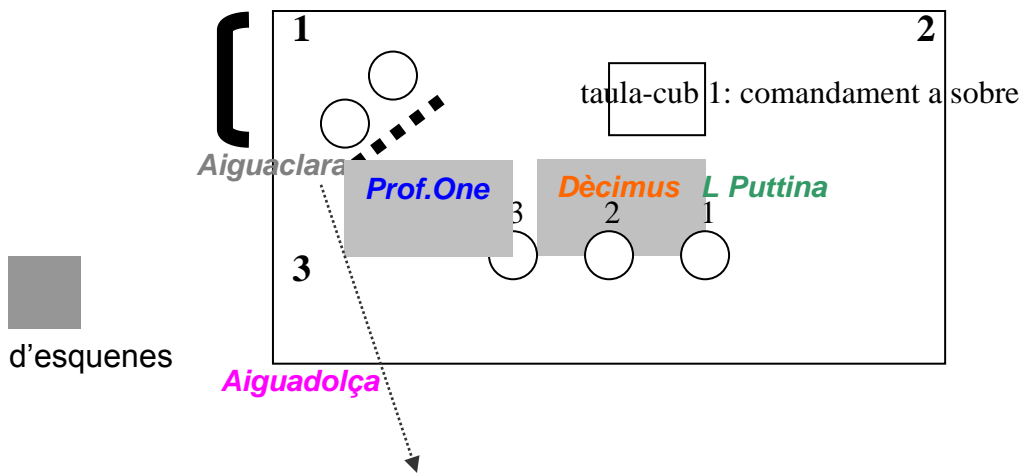
DÈCIMUS : Me n'he d'anar.

PROFESSOR ONE : Jo vinc amb vostè.

SURTEN DÈCIMUS I EL PROFESSOR ONE

S'asseuen al terra amb el GUIÓ/TEXT, d'espatlles al públic, com dues crisàlides

escena 7

LADY PUTTINA: (en italià, al cel) A b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u ...

AIGUACLARA: Què està fent?

LADY PUTTINA: Estic resant.

AIGUACLARA: Ah, aleshores la deixaré sola perquè es pugui concentrar millor.

(Surt. Ocupa la cadira d'abans).

LADY PUTTINA: A b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u ...

Truquen a la porta. (PISTA 3 depredador espacial). 7''

LADY PUTTINA: Ce davant o, co. Ka davant e, ke. Ce davant i, ci i no si, amb essa, que és un so diferent i un significat diferent...

Tornen a trucar a la porta. (PISTA 4 timbre escandalós). 2''

LADY PUTTINA: Pare Nostre que esteu en el Cel,
sigui santificat el vostre Sant Nom,
vingui a nosaltres el vostre Sant Regne...

DÈCIMUS: (**aixencant-se, posant-se al seu faristol**) Què fas? Per què no obries?

LADY PUTTINA : Oh, no he sentit res. Estava concentrada.

DÈCIMUS: Què feies? Tornaves a resar ?

LADY PUTTINA: Bé..., sí.

DÈCIMUS: Sempre reses!

LADY PUTTINA: Com que m'havia quedat tota sola...

DÈCIMUS: Quina manera de perdre el temps!

LADY PUTTINA: Què?

DÈCIMUS: Això de resar. No fas més que perdre el temps.

LADY PUTTINA: No t'ho creguis, m'ha donat molts bons resultats fins ara.

DÈCIMUS: T'ha donat molt bons resultats? Quins ?

LADY PUTTINA : Tu m'estimes, no ?

DÈCIMUS : És clar que t'estimo !

LADY PUTTINA: Doncs...

DÈCIMUS: Doncs, què ? Demanes a Déu Nostre Senyor que jo t'estimi ?

LADY PUTTINA : Entre altres coses.

DÈCIMUS: Ja m'agradaria saber jo com són els teus Parenostres!

LADY PUTTINA: Són molt divertits.

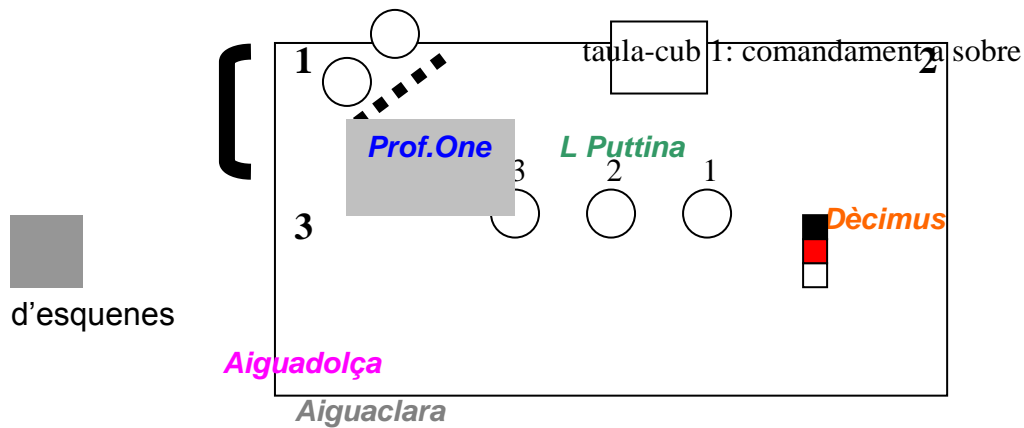
DÈCIMUS: Divertits? Parenostres divertits ? Aquesta sí que és bona! Per què no me'n reses un en veu alta...

LADY PUTTINA: Et puc resar el Parenostre Conjugal. Què et sembla?

DÈCIMUS : *(Tot sorprès)* El Parenostre Conjugal ? Ja m'agradaria sentir-lo, ja!

LADY PUTTINA: Idò, si tu vols...

DÈCIMUS: És clar que vull! **agafarà els cubs, els posa un sobre l'altre i la mira fixament des de la zona esquerra de l'escenari**

Lady Puttina abaixa el faristol 2 al mínim, agafa la tela MARRÓ del faristol 2 i se la posa al cap, i llegirà des del faristol 2

Parenostre de Lady Puttina

LADY PUTTINA: Pare Nostre, que esteu en el Cel.
Doneu-me la força necessària
per tenir el meu home content.
Doneu-me capacitat per vigilar-lo
perquè no se m'escapi amb una altra.
Féu que el pugui tenir sempre
ben atrapat pels collons i no em fugi del meu costat.

DÈCIMUS: (*Interrompent-la*) Però tu estàs boja! Què dius? Això és un Parenostre ?

LADY PUTTINA : Espera, que encara no he acabat, no vols saber com continua ?

DÈCIMUS: Segueix, segueix...

LADY PUTTINA: Pare Nostre,
doneu-me intel·ligència
i bellesa física suficient
per retenir sempre el meu marit
allunyat d'altres dones.
Senyor, no permeteu que mai
el meu home
s'afeccioni a les cartes
ni a l'alcohol
ni al Reial Madrid.
Amén!

Dècimus s'ha quedat bocabadat i esmaperdut. No sap com ha de reaccionar.

Lady Puttina el mira atentament, entre por i curiositat. Es deixarà fer....

Acaba per anar deixant, un a un, els cubs altra vegada on eren, poc a poc, atordit.

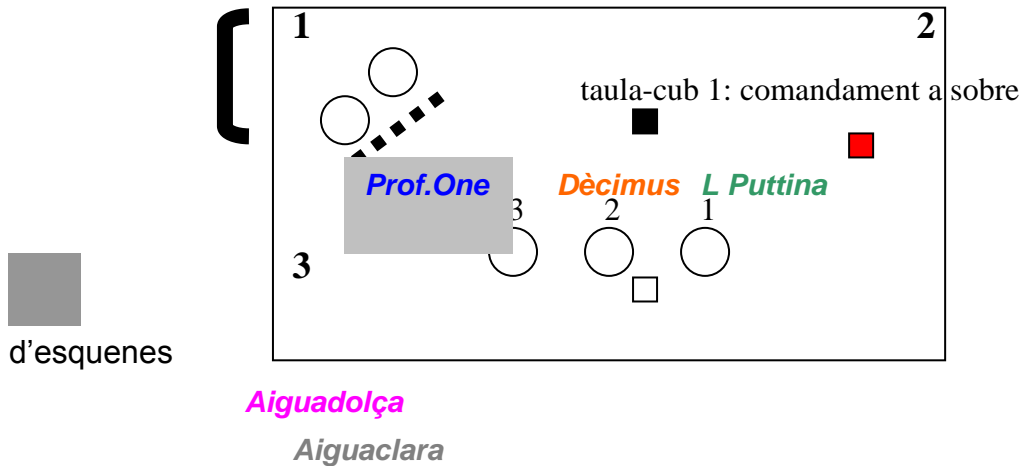
Torna la Puttina al faristol 1,

puja el faristol 2, es queda al seu faristol, el 2.

DÈCIMUS: Aquesta és la teva manera de resar? Que només penses en la forma de tenir-me controlat? *(Pausa)* Al teu costat! Escapar-me! Anar-me'n amb altres! Afeccionar-me a les cartes! A l'alcohol! Al Reial Madrid! *(Es pega cops al cap)*
Però, però... Tu estàs boja, Puttina! Tu estàs boja !

LADY PUTTINA : Tot ho faig per nosaltres, per tu i per mi. Pel nostre bé. Perquè mai deixem de ser feliços, Decimuset meu! *Es treu la tela MARRÓ i la deixa caure al terra, a la zona esquerra escènica.*

escena 8

Dècimus i Lady Puttina romanen en silenci una bona estona (comptem a 6' mentre mirem el públic). S'obliden de tot plegat, i Dècimus, gargamellejant una estona, romp la pausa.

DÈCIMUS: I Aiguaclara?

LADY PUTTINA: Se n'ha anat.

DÈCIMUS: (*repenja el cap a les espatlles de la Puttina un segon*) Estem sols?

LADY PUTTINA: Sí. (*Somriu*) Has tornat aviat.

DÈCIMUS: T'enyorava.

LADY PUTTINA: Jo també t'enyorava. On has estat?

DÈCIMUS: He anat fins a Madrid i he tornat.

LADY PUTTINA: (*Alegant-se*) I què, com t'ha anat?

DÈCIMUS: M'ha anat bé.

LADY PUTTINA: De veritat? De veritat que t'ha anat bé ? No m'enganyes ?

DÈCIMUS : No pateixis. Tot m'ha anat bé. Ja em veus, he tornat sencer.

LADY PUTTINA : Ja ho veig, però m'havies d'haver advertit que te n'anaves a Madrid. No t'hi hauria deixat anar sol.

DÈCIMUS: Tranquil·la, no pateixis.

LADY PUTTINA: Has conegut algú allí?

DÈCIMUS: M'he fet amic de 2 homes i de 3 dones.

LADY PUTTINA : Com eren ?

DÈCIMUS : Molt simpàtics. Els homes xerraven en català.

LADY PUTTINA : I les dones ?

DÈCIMUS : *(Parla rient)* També !

LADY PUTTINA : *(Que també riu)* I què han dit? Què han dit?

DÈCIMUS: *(Rient encara)* Que dos i dos són quatre.

LADY PUTTINA: Això han dit?

DÈCIMUS: Ja saps com són a Madrid. ***Dècimou mou la nuca en cercles 2 cops, per relaxar-se.***

LADY PUTTINA : ***(Li acarona el cap, després la galta)*** Fes-me un petó, Dècimou.

DÈCIMUS: Un petó? Però...

LADY PUTTINA : Ja t'he dit que estem sols.

Dècimou mou la nuca en cercles 2 cops, per relaxar-se.

DÈCIMUS : *(Mirant el públic)* I el públic?

LADY PUTTINA: El públic és aquí perquè nosaltres l'imaginem.

DÈCIMUS: N'hi ha poc.

LADY PUTTINA: De què?

DÈCIMUS: De públic.

LADY PUTTINA: N' hi ha poc perquè la nostra capacitat imaginativa és molt pobra. Imagina-te'n més i en veuràs més.

DÈCIMUS : *(Mira el públic, prova d'imaginar)* No puc.

LADY PUTTINA: És clar que no pots. No pots convertir en real allò que ets incapaç d'imaginar. *(Pausa)* I, a més, estàs massa relaxat. Posa't dret.

Dècimus treu el pit enfora.

DÈCIMUS : Voldria imaginar-me un públic de deu milions d'homes i onze milions de dones.

LADY PUTTINA : Imagina-t'ho !

DÈCIMUS: *(Ho intenta)* M'és impossible: no puc!

LADY PUTTINA: Tot és possible en aquest món. Mai no diguis **d'aquesta dona no m' enamoraré.**

DÈCIMUS: D'aquesta dona no m' enamoraré.

LADY PUTTINA: T'havia dit que no ho diguessis.

DÈCIMUS: Perdona, però és que he deixat d'estimar-te.

LADY PUTTINA: Has deixat d'estimar-me?

DÈCIMUS: Sí, he deixat d'estimar-te. *(Pausa)* I m'agradaria que tu tampoc m'estimessis.

LADY PUTTINA: No vols que t'estimi?

DÈCIMUS: Preferiria que no m'estimessis.

LADY PUTTINA: No saps quin pes em treus de sobre: fa estona que no t'estimo.

DÈCIMUS: És cert? És cert això que dius ? *(Silenci)* Promete-m'ho, digue'm que no m'estimes.

LADY PUTTINA: No t'estimo. Gens, gens... No t'estimo.

DÈCIMUS : *(Sospirant)* Oh, oh... Torna-m'ho a dir. No paris de dir-m'ho!

LADY PUTTINA: No t'estimo! No t'estimo!

DÈCIMUS: Què bé, què bé ! *(Al públic)* No m'estima ! Quina felicitat, quina glòria, quina pau més fonda sento dins meu!

LADY PUTTINA: *(Li acarona el cap, després la galta)* Oh, desamor meu, mai no et podré **destimar**!

DÈCIMUS: Repeteix-m'ho, repeteix-m'ho... Digue'm -ho una altra vegada. Digue'm que mai no m'estimaràs!

LADY PUTTINA: *(Molt afalagadora)* Mai, mai! No t'estimaré mai!

DÈCIMUS: Oh, oh, això és massa. No puc contenir el meu entusiasme. Oh, oh...!

(Pausa) comptem a 4 '

LADY PUTTINA : *(Distant)* Et trobes millor ?

DÈCIMUS : *(Plàcid)* Sí, estic millor. Molt millor.

LADY PUTTINA: Ja puc tornar-te a estimar?

DÈCIMUS: Sí, estima'm. Que tot torni a ser com abans.

LADY PUTTINA: Què farem ara?

DÈCIMUS: Res. Seguirem vivint junts, pels segles dels segles, estimant-nos com sempre ens hem estimat.

LADY PUTTINA: És molt avorrit, però és el millor que podem fer.

DÈCIMUS: Sí.

LADY PUTTINA: *(plorinyant)* Que som desgraciats!

DÈCIMUS: I ara! Per què plores?

LADY PUTTINA: *(no ha deixat de plorar)* Sóc molt feliç. Molt!

DÈCIMUS: Ets feliç i plores? No ho entenc.

LADY PUTTINA: Els meus pares s'estimaven tant que sempre ploraven plegats.

DÈCIMUS: I per què ploraven?

LADY PUTTINA: No ho sé, però si un plorava, l'altre plorava. Eren molt feliços.

DÈCIMUS: Molt, ja ho veig.

LADY PUTTINA: Tu i jo hauríem de plorar més plegats. Tot ens aniria millor.

DÈCIMUS: Jo no tinc plorera. Plora tu si vols!

LADY PUTTINA : *(amb més lamentació)* Ho veus, ho veus? Sempre acabem igual.

DÈCIMUS: Apa, va, no em facis riure!

LADY PUTTINA: Veure'm plorar et fa riure?

DÈCIMUS: No és això.

LADY PUTTINA: *(Deixant de plorar)* **(seca)** Doncs, què et passa ara?

DÈCIMUS: Estava pensant amb el que em va passar ahir.

LADY PUTTINA: *(Interessada)* Ahir? Què et va passar ahir?

DÈCIMUS : Ahir a la nit vaig anar a dinar al restaurant AQUÍ ES MENJA BÉ.

LADY PUTTINA: Voldràs dir a sopar. Si era de nit...

DÈCIMUS: No, no, a dinar. Eren les 11 de la nit, és cert, però jo encara no havia dinat. Tot el dia vaig estar molt enfeinat i no havia tingut temps de dinar. Així que a les 11 de la nit vaig dinar, i no sopar.

LADY PUTTINA: És clar, tu no et pots saltar un àpat.

DÈCIMUS: El més sorprenent fou l'actitud del cambrer. Li vaig preguntar què tenien per dinar, i ell em volgué corregir: "Voldrà dir que què tenim per sopar", digué mig rient.

LADY PUTTINA: És natural. Era l'hora de sopar i no l'hora de dinar.

DÈCIMUS: Sí, però jo tenia ganes de dinar perquè encara no ho havia fet en tot el dia.

LADY PUTTINA: Quines coses que tens!

DÈCIMUS: Dona, jo no havia dinat. Encara havia de dinar, que no ho entens?

LADY PUTTINA: Jo sí que ho entenc. El que no ho entenia era el cambrer. Què va fer ell, aleshores?

DÈCIMUS: Va fer el que jo li vaig dir. Va servir-me el dinar. Primer plat, segon plat i postres. Cafè i conyac. *(Silenci)* Un gran dinar! I pots ben creure'm que vaig quedar com un senyor.

LADY PUTTINA: D'això n'estic segura. I després?

DÈCIMUS: Després? Bé, ja era tard, eren més de les 12. Vaig tornar a cridar el cambrer i li vaig dir: "Porti'm el sopar".

LADY PUTTINA: El sopar?

DÈCIMUS: Ja era hora de sopar, no?

LADY PUTTINA: Què va fer el cambrer?

DÈCIMUS: *(Rient, no pot parar)* Em va servir el sopar!

LADY PUTTINA: *(Contagiant-se de les rialles de Dècimus)* Et va servir el sopar ?

DÈCIMUS : *(Rient)* Em va servir el sopar !

Tots dos , Dècimus i Lady Puttina, riuen una bona estona.

LADY PUTTINA: I tu sopares?

DÈCIMUS: Què havia de fer ? No podia fer-li un lleig al cambrer ! *(Riu)*

LADY PUTTINA: No se'n degué poder avenir! *(També riu)*

DÈCIMUS: Oh, els cambrers de nit estan avesats a tot. Hi posen call i no troben cap comportament estrany.

LADY PUTTINA : Ja era un cambrer veterà?

DÈCIMUS: I tant! Aquell mateix dia ja havia servit el dinar en aquell restaurant !

Tots dos , Dècimus i Lady Puttina, riuen una bona estona.

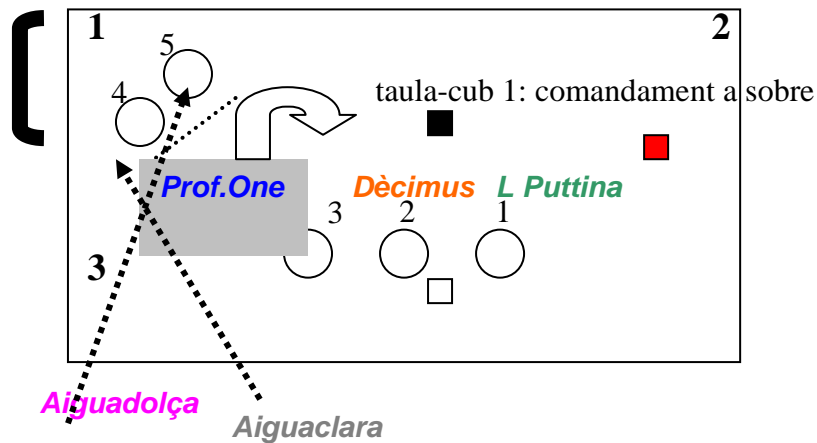
LADY PUTTINA: Estic molt cansada. Me n'hauria d'anar a jeure.

DÈCIMUS: Jo també.

Truquen a la porta. (PISTA 5 sònar aquàtic). 4''

).

escena 9

prof. One:

torna

a posar-se de

cara

Truquen a la porta. (PISTA 6 gong llarg). 4''

LADY PUTTINA: I ara?

DÈCIMUS: Qui pot ser?

LADY PUTTINA : Ves a obrir.

DÈCIMUS: Ve-hi tu.

Lady Puttina agafa el comandament, l'ensenya cínica al públic i a Dècimus, l'enfoca a la zona 3, el deixa a sobre el cub.

Entren → ○

Professor One s'aixeca, girant-se (faristol seu, núm. 3)

Aiguaclara (faristol seu, núm. 4)

Aiguadolça (faristol seu, núm. 5)

LADY PUTTINA: (parla quan tothom ja és col.locat) Què passa?

PROFESSOR ONE: A la fi les he trobat!

LADY PUTTINA: Les ha trobat? Que s'havien perdut??

PROFESSOR ONE: Havien fugit.

AIGUACLARA: No és cert!

AIGUADOLÇA: Això no és veritat!

DÈCIMUS: Com quedem? (amb els ulls molt oberts, a Prof.One) Han fugit o no han fugit?

PROFESSOR ONE: Bé, m'haurien fugit si jo no fos un home previsor.

DÈCIMUS : Què vol dir amb això ?

El Professor One calla.

Dirigeix una mirada de súplica a les filles. Ajunta les mans, com resant mentre les mira.

Aquestes li treuen la llengua, rient-se d'ell. (+Pot de sonar una vaca Aiguaclara)

AIGUACLARA: Ja és hora que se sàpiga la veritat: el pare ens té **fer**mades!

LADY PUTTINA: Fermades? (Busca la corda entre les bessones, amb els ulls i el coll)

DÈCIMUS: (Busca la corda entre les bessones, amb els ulls i el coll) Fermades, on? Amb què us té fermades ?

AIGUADOLÇA : Ens té fermades amb una corda.

DÈCIMUS: (torçant exageradament el coll, cap a un costat i altre, les mira ; després parla) Jo no veig cap corda.

AIGUADOLÇA: És que la corda és invisible. No es pot veure. El pare ho fa aposta, perquè ningú no se n'adoni.

DÈCIMUS: *(Al Professor One)* Així que les té fermades ? Com és, això ?

PROFESSOR ONE: *(Molest i contrit)* Com es nota que vostè no és pare de dues bessones.

DÈCIMUS: No, no ho sóc. Però no entenc que se les hagi de tenir fermades.

PROFESSOR ONE: Vostè no sap com són les bessones. És molt millor tenir 7 fills individuals que una bessonada conjunta, i més si és de femelles. No hi ha pare al món capaç de controlar els moviments de dues filles bessones. I ho dic per pròpia experiència!

DÈCIMUS: Però...

PROFESSOR ONE: Així que quan anem a visitar els nostres veïns sempre les porto fermades.

DÈCIMUS D'aquesta manera no es poden allunyar gaire.

PROFESSOR ONE: Així és. Ara mateix només poden fer unes passes. És millor així. Sinó ho tocarien tot. Per molt que ho intentessin ara no podrien anar fins el prestatge d'aquella paret.

DÈCIMUS: És sorprenent.

PROFESSOR ONE: No cregui. Hi ha molts pares que fan el mateix. No hi ha altre remei que aquest. Ara ho veurà. *(A Aiguaclara)* Aiguaclara, filla, ves fins a aquella prestatgeria.

Aiguaclara fa el que li diuen.

*Però unes passes abans d'arribar a la paret **dreta escènica del públic** s'atura.*

Li resulta impossible fer una passa més.

AIGUACLARA: No puc, pare.

PROFESSOR ONE: Ho veu? Sóc un bon pare, jo. Sé com educar els meus fills...
Les meves filles. *(A Aiguaclara)* Ja pots tornar al teu lloc, filla.

Aiguaclara torna al seu lloc, faristol

DÈCIMUS: Em sembla bé, però tinc els meus dubtes...

LADY PUTTINA : Dècimus, potser tingui raó el Professor One.

DÈCIMUS : Si jo no dic que no tingui raó, però no entenc com així vol controlar de tan a prop les seves filles.

PROFESSOR ONE: *(Victimista)* Vostè m'acusa i no sap de què m'acusa.

DÈCIMUS: NO, si jo no l'acuso de res. Només que no entenc la seva conducta, i això m'exaspera una mica.

PROFESSOR ONE: **L'obligació dels pares és educar els fills.**

DÈCIMUS: No veig que per educar-los se'ls hagi de fermar.

PROFESSOR ONE: Si els fills vénen de 2 en 2 s'ha de de tenir mà dura.

DÈCIMUS : Ja ho veig. Si tan bé actua vostè com a pare, com és que ferma les seves filles amb un lligam invisible?

PROFESSOR ONE: ÉS le més segur. D'aquesta manera només ho saben elles.

DÈCIMUS: I així vostè no passa per ser un mal pare davant de tothom.

PROFESSOR ONE: No és això. És per evitar-li's, a elles, la vergonya.

DÈCIMUS: La vergonya! La vergonya de tenir un pare com vostè!

AIGUACLARA: Deixi d'insultar el meu pare, sisplau.

AIGUADOLÇA: Ell fa el que és millor per a nosaltres...

DÈCIMUS: De manera que hi esteu d'acord? Jo creia que... Com és, idò, que li volíeu fugir ?

AIGUACLARA : Sempre ho fem. Nosaltres intentem fugir-li i ell ens encalça.

AIGUADOLÇA: Ens divertim molt.

DÈCIMUS: Ah, està bé. Fugir per divertir-vos ?

AIGUACLARA : De fet, ell ens ferma perquè nosaltres intentem fugir-li. Si sabés que li volguéssim fugir de bon de veres no ens fermaria.

DÈCIMUS : *(Una mica desconcertat)* M'estic marejant... *(A Lady Puttina)* Puttina, per favor, posa'm una mica d'aigua al front a veure si m'aclareixo les idees.

LADY PUTTINA: *(Molt sol.lícita)* Oh, Dècimus, posa't tranquil, posa't tranquil. De seguida et faig un cacaolat d'herba lluisa. *(Va al mur esquerre i agafa AMPOLLA de CACAOLAT. Espera quieta, no torna al faristol.)*

AIGUACLARA: *(A Dècimus)* Asseguï's i descansi. Avui ha estat un dia molt agitat per vostè.

AIGUADOLÇA: Asseguï's i calli una estona. Això no és res. És normal que li passi el que li està passant.

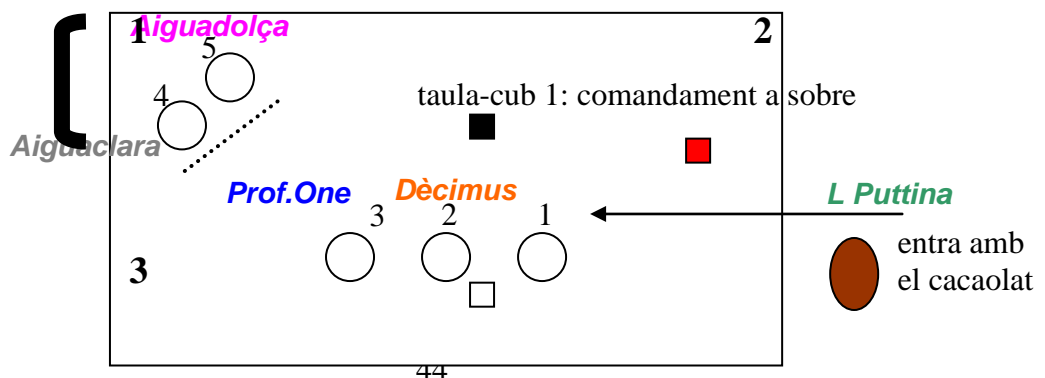
Dècimus: 1. ajup un moment el cul, 2. es posa el palmell al front, 3. ulls al cel, 4. bufa. Recupera la seva posició al faristol

PROFESSOR ONE: Molt bé, filles, Ara es nota que us he educat correctament. I després hi ha **dropos** pel món que em volen ensenyar a educar els fills.

AIGUACLARA: Ets un bon pare, pare.

AIGUADOLÇA : Ets el millor pare, pare.

escena 10

Entra Lady Puttina amb un cacaolat i el fa beure a Dècim

LADY PUTTINA: Beu. Beu, que això t'anirà bé.

Lady Puttina ajuda Dècim a beure

AIGUACLARA: Jo també en beuria un de cacaolat.

AIGUADOLÇA: I jo!

PROFESSOR ONE: Calleu, nines, calleu. (*Pausa*) Sabeu què podríem fer?
Cantar!

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Cantar?

PROFESSOR ONE: Cantarem *La Marsellesa* i el senyor Dècim revifarà. És el millor que podem fer per ajudar-lo a tornar en si.

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: *La Marsellesa* !?

PROFESSOR ONE: Au, va, prepareu-vos! Vostè també, Lady Puttina !

LADY PUTTINA: Jo també?

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Vostè també, vostè també!

Aiguaclara i Aiguadolça es posen en renglera amb els protagonistes:

Aiguadolça Professor One Dècim Lady Puttina Aiguaclara

Dècim està una mica destemplant, desconcertat, no acaba d'entendre res

PISTA 7 : la Marsellesa 1

Allons enfants de la patrie,

le jour de gloire est arrivé !

Contre nous de la tyrannie !

L'Étendard sanglant est levé.

L'Étendard sanglant est levé. (0'25"')

alóns angfán du la patríig
le jur de gluághe- t-arrivé
contra-nú -de-la tirraníe
l'etandár sanglánt t'e levé
l'etandár sanglánt t'e levé

Aiguadolça *Aiguaclara tornen als seus faristols*

DÈCIMUS : *(Sembla recuperat del tot)* Gràcies, gràcies a tots. Ja estic millor.

(Pausa) Ara entenc el perquè de tot plegat.

LADY PUTTINA: Idò, ja ens ho explicaràs.

DÈCIMUS: *(Assenyalant les 2 bessones)* Estan embarassades !

LADY PUTTINA : Estan embarassades ?

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Estem embarassades!

AIGUACLARA: Estic embarassada.

AIGUADOLÇA: Estic embarassada.

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: *(Mirant-se l'una a l'altra 2 cops, tipus partit tennis)* Què dirà el nostre pare quan sàpiga que estem embarassades?

AIGUACLARA: Què dirà?

AIGUADOLÇA: Què dirà?

AIGUACLARA: Pare, estic embarassada.

AIGUADOLÇA: Estic embarassada, pare.

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Pare nostre, estem embarassades!

PROFESSOR ONE: *(Que s'ha quedat estupefacte)* Embarassades? Esteu embarassades? Totes dues? Les meves filles bessones embarassades? I a la vegada? No és possible! No pot ser!

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Sí, pare!

PROFESSOR ONE:

Embarassades! Però..., però de qui? (*Pausa*)

Però si jo sempre us he ensenyat tot el que havíeu de fer per no quedar-hi.

Jo sempre he fet el que ha de fer un bon pare.

Us he advertit mil vegades.

Us he previngut.

Us he instruït, indicat, apuntat, allixonat, il.lustrat, explicat, aclarit, manifestat... Us he professat!

Fins i tot per això vaig fer-me professor: per educar-vos com calia. (*Pausa*)

Un home com jo, preocupat constantment per l'educació dels seus fills.

Què no he fet jo per vosaltres?

En què m'he equivocat?

Que no us he ensenyat de manera permanent els secrets de la naturalesa?

Que no us he criat com a tanyades joves que he apuntalat en tot moment?

Que no he dit sempre com havíeu de pensar i d'actuar, com havíeu de decidir davant les intemperàncies de la vida? Els apetits, la golafreria, la incontinença, la concupiscència, la lubricitat i la cobdícia? (*Pausa*)

Però, què m'ha passat? Què he fet ? En què he fallat?

tros retallat----

Jo què sé!, jo què sé!

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Ell què sap! Ell què sap!

PROFESSOR ONE : És cert, no sé res. Jo què sé! Digueu-me, com ha estat tot plegat? Com és que us heu quedat embarassades totes dues alhora? I qui us ha embarassat? De qui esteu embarassades? De qui ?

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA : (*Assenyalant Dècimus, braç extès com Colom*)

Ha estat ell !

PROFESSOR ONE : (*Assenyalant Dècimus, braç extès com Colom*) Ell ? Ha estat ell ? Com pot ser que hagi estat ell ?

DÈCIMUS : Jo ?

PROFESSOR ONE : Vostè ha embarassat les meves filles bessones ?

DÈCIMUS : (*A Lady Puttina, clamant ajuda*) Però, què diu aquest home ? S'ha tornat boig !

LADY PUTTINA: Tu ets incapaç d'embarassar una mosca.

PROFESSOR ONE: Vostè les ha embarassat!

DÈCIMUS : Tant de bo ho hagués fet !

PROFESSOR ONE : (*amb el gest d'anar a agafar-lo pel coll*) RRRRR RRRR Ho veu ? RRRRR RRRRR Ho veu? Ha estat vostè!

AIGUACLARA: Para, pare!

AIGUADOLÇA: Pare, què fas? No, sisplau!

PROFESSOR ONE: Però no m'acabeu de dir que havia estat ell?

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Hem dit

que ha estat ell

el que ha dit que estàvem embarassades.

No hem dit que hagi estat ell

el que ens ha embarassat.

PROFESSOR ONE: Si no ha estat ell, qui ho sap?

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Nosaltres, no!

PROFESSOR ONE: Vosaltres no ho sabeu? Sou vosaltres les que ho hauríeu de saber!

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: (*Assenyalant Dècimus*) Només ell ho sap. Ningú més que ell ho sap. Ell ho ha dit!

PROFESSOR ONE: (*A Dècimus*) Vostè ho ha dit! Vostè ho sap !

DÈCIMUS: Jo no sé res!

PROFESSOR ONE: Si no ho sap, perquè ho ha dit?

DÈCIMUS: Per dir alguna cosa. Tots m'estàveu mirant... Jo bevia un cacaolat i no sabia què dir. I m'he dit: diré que estan embarassades. (*Pausa*) Ho he dit per dir-ho.

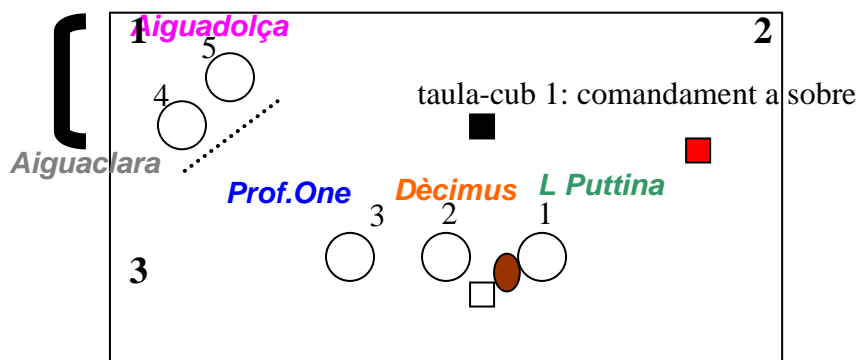
LADY PUTTINA: (*Molt divertida*) Sempre diu les coses per dir-les. Si no les digués

no les diria.

PROFESSOR ONE: Però les meves filles estan embarassades o no ?

DÈCIMUS : I jo què sé ! Això els ho ha de preguntar a elles.

escena 11

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: (*Plorant*) No estem embarassades. Ja no estem embarassades.

AIGUACLARA: Que poc que dura l'alegria dels pobres.

AIGUADOLÇA: Ja m'estranyava a mi estar embarassada sense estar-hi d' "algú".

AIGUACLARA: Una no es pot embarassar tota sola.

AIGUADOLÇA: Es necessita l'ajut d'una altra persona per embarassar-se així com toca.

AIGUACLARA: Només els homes són capaços d'embarassar-se tot sols.

AIGUADOLÇA: Quan un home s'embarassa no es pot desembarassar tan fàcilment.

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Els homes són així, incapaços de llevar-se un embaràs de sobre. S'ha de ser dona com nosaltres per acabar d'una vegada amb un embaràs de veritat.

AIGUACLARA: Què saben els homes!

AIGUADOLÇA: No saben res!

Pausa. Lady Puttina agafa la carta gegant vermella i ho llegirà entre ells.

Dècimus i el Professor One:

es posen com la guàrdia reial britànica, faristol inclinat, de perfil a públic, cara contra cara

((Monòleg de Lady Puttina sobre la diferència de sexes (escena 11)))

((Les dues nines tenen raó. Tota la raó. Els homes, per molt que vulguin, no podran estar mai tan embarassats com ho aconseguim estar les dones. Els portem molt avantatge. Un avantatge de segles. Per no dir de mil.lenis i de decenis. (PAUSA). S'han trobat restes arqueològiques de dones embarassades de més de seixanta mil milions d'anys. I els científics continuen cercant.

Qui sap el que arribaran a trobar cercant i cercant! Mai no s'han trobat indicis prehistòrics d'homes embarassats. És tot un símptoma. Ja sé que la gent sospita d'aquesta recerca científica, però és una equivocació. Els antropòlegs, els paleontòlegs i els oftalmòlegs saben el que fan. Qui no ho sap és la gent del carrer, la que cada dia va al quiosc a comprar el diari, o la que va al mercat a comprar enciams i maduixes. (PAUSA). El que fa aquesta gent és fer riure: diuen que **no pot ser** que es pugui saber l'edat d'un fòssil trobat en una cova o als fons de la mar. Que no es pot saber l'edat ni el pes ni el sexe. Ni fins i tot la llengua que parlava. Però els científics ho saben. Tenen els seus aparells i han fet els seus estudis **universitaris i parasitaris**. Jo sempre m'he refiat dels científics. (PAUSA). Si no fos pels científics no existiria el passat. Si més no, no sabríem quina quantitat de passat tenim. Potser tampoc existiria el futur. Com seria possible conèixer el futur si els científics no l'observessin amb els telescopis i els seus microscopis i els seus oniroscopis? Del present val més no dir res. El present hi és i no hi és. Ara el veiem, ara ens fuig. Ningú no sap si n'hi ha, de present. Ni els científics amb més

ciència ho saben ! (PAUSA) . És per això que les dues bessones tenen raó quan diuen tot el que diuen. Elles són el present més present. Elles el senten, l'experimenten i el transmeten. Elles disposen dels trets diferenciats suficients per transmetre la vida a la societat a la qual pertanyen. Elles són **castes i púdiques** : **continents, innocents i decents**. Què seria de tots nosaltres sense la diferenciació de sexes? Què passaria si homes i dones, infants i infantes, prínceps i princeses, vells i nadons, galls i gallines, tots, tots, tinguéssim el mateix sexe? Què passaria? (Pausa). Ningú no hi pensa en això. Ningú, llevat dels científics. I després els critiquem, els impedim que treballin en la necessària llibertat per dir tots els disbarats que vulguin. No hi ha dret, no hi ha dret! Hi hauria amor sense sexe? Hi hauria la Coca-Cola sense sexe ? Hi hauria futbol viril sense sexe ? Hi hauria el president dels Estats Units sense sexe ? Hi hauria els Estats Units ? **I la Lluna** : hi seria la Lluna sense les relacions sexuals intergalàctiques, sense l'aparellament dels astres? La gent no sap què diu. Que parlin els científics, que parlin... O que parlin les dues bessones, que elles sí que són la prova més evident de la diferència de sexes...))

Lady Puttina deixa caure la carta gegant vermella al terra, torna al seu faristol

Dècim i el Professor One tornen a posició normal, faristol normal

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA : Gràcies. Moltes gràcies, Lady Puttina.

DÈCIMUS: Ja, ja li podeu donar les gràcies, però no servirà de res. (*Referint-se a Lady Puttina*) Tanmateix no sap què diu ni de què xerra...

LADY PUTTINA: Ho sabia. Sabia que no t'agradaria el que acabo de dir.

DÈCIMUS: No és que no m'agradi el que dius. És que no t'entenc, Puttina... No t'entenc! Xerres i xerres i no sé què dius.

LADY PUTTINA: Això és el que ens manté units a tu i a mi en els vincles del Sant Matrimoni. Si m'entenguessis, ja faria anys que m'hauries abandonat, que te n'hauries anat amb una altra. El que t'atreu de mi són els racons més misteriosos del meu intel.lecte.

DÈCIMUS: Però, què dius, de què xerres? No hi ha qui t'entengui !

LADY PUTTINA: *(Molt feliç, alçant els ulls enlaire)* Gràcies, Senyor, per fer que el meu marit no m'entengui. Aquest és el millor regal que em podeu fer cada quinze dies...

PROFESSOR ONE: Jo tampoc l'entenc, Lady Puttina.

LADY PUTTINA: Vostè calli, professor, que vostè no té dret a no entendre'm. Vostè m'hauria d'entendre encara que jo no obrís la boca, perquè vostè no és el meu marit.

PROFESSOR ONE: *(Misteriós)* Això és el que pensa vostè.

Tots els actors aixequem ulls i celles amunt i palmells oberts com orants 2''

LADY PUTTINA: Què és el que ens intenta dir, ara, professor?

PROFESSOR ONE: Vostès no saben quina és la veritat.

DÈCIMUS: I com és la veritat?

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Va, pare, digues ja d'una vegada la veritat, tota la veritat i res més que la veritat!

El Professor One agafa la carta gegant blavenca i llegirà entre Dècimus i Lady Puttina.

Dècimus i Lady Puttina:

es posen com la guàrdia reial britànica, faristol inclinat, de perfil a públic, cara contra cara

Monòleg del Professor One sobre la Veritat

(solemne, pedagògic)

La veritat. Què és la veritat? La veritat és tot el contrari de la mentida. *(PAUSA)*. La veritat és que hi ha més gent que mor d'insuficiència respiratòria que d'una rapinyada de moix. I què? Què passa davant aquesta realitat tan certa? Res, que la gent actua com si no ho sapigués. Malgrat les evidències i les estadístiques, la gent té més por de les rapinyades de moix que de les insuficiències respiratòries. *(A Dècimus)* Vostè ha vist mai pel carrer algú que corri esverat perquè té por d'una insuficiència respiratòria? No, no ha vist ningú mai que actuï així. Seria ridícul que algú ho fes. *(Imita la veu d'un home*

Viatge a qualsevol lloc, de Joan Guasp

acovardit) "Ai, ai, tinc por. Tinc por de no patir una insuficiència respiratòria!" (*Veü normal*) Seria ridícul! **Idò** la veritat és que molta gent mor per aquesta causa, sense que hagi fet res abans per prevenir el perill. La gent no fa cas de la **realitat**, ni de la **veritat**, ni de l'**autoritat**! (*PAUSA*) Què fa, però, la gent? És **beneïta**. Té por de no caure de l'autobús en marxa, té por que l'atraqui un immigrant, té por que un agent de trànsit no li posi una multa per aparcar malament... De tot això té por! I no en té de les insuficiències respiratòries! (*PAUSA*) Absurd, totalment absurd. (*Ara ja es dirigeix a tots, no només a Dècimus: escena i públic*) Sabeu quants robatoris setmanals hi ha en una ciutat d'un milió d'habitants? Cent-cinquanta! Sabeu quants d'aquests habitants moren cada setmana per causes naturals? Quatre-cents! I què? Qui s'esvera davant el perill de mort natural? Ningú! En canvi, tothom tremola quan sent a dir que a tal carrer o a tal plaça s'ha comès un furt o un frau. (*PAUSA*) Aquesta, aquesta és la veritat del que passa al món. Tothom li gira l'esquena a la veritat. Es té més respecte a les creences **que les veritats**.

Quan un creu que el que creu **és veritat**, ja se'n poden fer de **reflexions**:

la tossuderia és capaç de dur-lo a la **tomba**.

I és que la veritat és crua i sense ornaments, en canvi les creences arriben sempre envoltades de lluentors i coloraines. S'ha de saber destriar una cosa de l'altra. La veritat és **immortal**, tota la resta és secular, **interí**. Només la veritat ens farà lliures! (*PAUSA*) Sí, lliures! Lliures, per què i **per a què**? Per cercar la veritat. Per això s'ha de ser **lliure**: per cercar i trobar la **veritat**!

el Professor One deixa caure la carta gegant al terra i torna al seu faristol

Dècimus i la Lady Puttina tornen a posició normal, faristol normal

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Bravo, bravo! *aplaudiments dirigits al Professor One*

LADY PUTTINA: Com es nota que vostè és universitari! *aplaudiments dirigits al Professor One*

DÈCIMUS: (*Li pega embosta als testicles, amb afecte però amb decisió i contundència*) Vostè és collonut, Professor One!

PROFESSOR ONE: Ai, ai! Però, què fa vostè? Deixi'm estar, deixi'm estar!

DÈCIMUS: Collonut! Això és el que és vostè.

PROFESSOR ONE: Gràcies. Gràcies a tots, però encara no he acabat.

Aiguaclara i Aiguadolça s'exclamen, sofertes

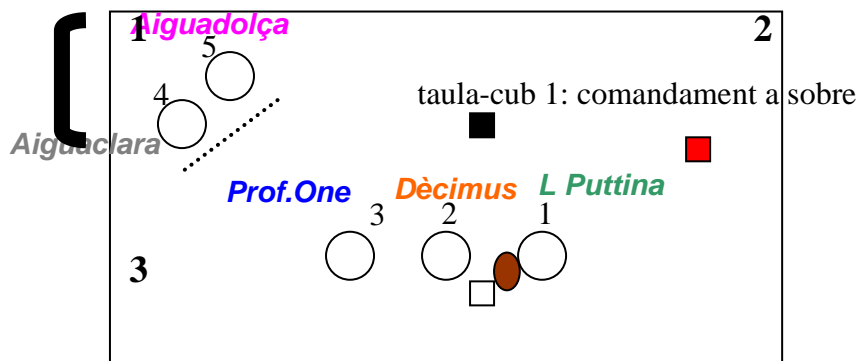
tros retallat---

PROFESSOR ONE: Bé, pot postposar-se.

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Bravo, bravo!

LADY PUTTINA: Quanta erudició! Quanta saviesa!

escena 12

DÈCIMUS: Quanta pretensió i vanitat!

Silenci general.

Tots ens posem les mans a la cintura, com mig enfadats excepte en

Dècimus

mirant un moment a DÈCIMUS (2 ")

LADY PUTTINA : Però, però... què dius, Dècimus? Què dius ? Que t'has begut l'enteniment ?

PROFESSOR ONE : (A Dècimus) Què li he fet jo? Per què m'insulta?

DÈCIMUS: (fa un salt, COP de CAP FUTBOL, després parla) Vostè és un impostor!

PROFESSOR ONE: Però, què diu ara?

DÈCIMUS (assenyalant Aiguaclara i Aiguadolça) Vostè no és son pare!

PROFESSOR ONE: Que jo no sóc son pare? D'on s'ho ha tret, això, vostè? Que jo no sóc son pare!

DÈCIMUS: Vostè no és son pare ni elles dues són bessones. No són bessones.

LADY PUTTINA: Dècimus! Calla, Dècimus!

PROFESSOR ONE: Vostè se'n va del cap!

DÈCIMUS: Ens ha ben ensabonat a tots, Professor One dels collons!

LADY PUTTINA: Però, què fas? Què dius? Calma't, Dècimus, calma't!

DÈCIMUS: *(Tornant a assenyalar Aiguaclara i Aiguadolça)* No només **no són** bessones. **Tampoc són germanes!**

LADY PUTTINA: Que no són germanes? Però, però... tu com ho saps? Com ho saps?

DÈCIMUS: Mira-les, Puttina, mira-les! **Aiguaclara i Aiguadolça fan una reverència molt cursi** Et semblen germanes? Et semblen bessones? **Aiguaclara i Aiguadolça recuperen posició.**

Lady Puttina es queda mirant una bona estona Aiguaclara i Aiguadolça

LADY PUTTINA: És cert. No ho semblen. No s'assemblen gens ni mica. Una és alta. L'altra és **baixa**. Una és **rossa**. L'altra és **morena**. Una és **tonta**. L'altra també.

DÈCIMUS: **(movent molt exagerat el braç dret, d'un costat a l'altre)**No són germanes!

LADY PUTTINA: **(movent molt exagerat el braç dret, d'un costat a l'altre)**No són bessones!

Projector sobre Aiguaclara i Aiguadolça

AIGUACLARA: No som germanes.

AIGUADOLÇA: No som bessones.

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Ens han descobert. (..) Tant bé que ens ho estàvem passant.

AIGUACLARA : Què farem a partir d'ara ?

AIGUADOLÇA: Com ens guanyarem la vida d'ara en endavant?

II.luminació normal

PROFESSOR ONE: *(A Dècimus)* Ho ha descobert, senyor Dècimus. Finalment ho ha descobert. Tan bé com anava tot. No me'n sé avenir... Ho ha descobert. *(Pausa)* És cert, jo no sóc el pare ni elles són les meves filles. Jo no sóc casat...

Jo no sóc res. Fins i tot **no sé si sóc home.**

LADY PUTTINA: Despulli's!

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: És cert, és cert! El Professor One no és el pare nostre. No és el pare nostre. Té raó. Té raó. **Quin home més raonable si fos un home !**

LADY PUTTINA : *(A Dècimus)* Però com t'has adonat de l'engany? Si tot semblava tan evident... Com has sabut que ell no és el pare i que elles no són bessones? Com ho has endevinat? Com ho has detectat?

DÈCIMUS: De seguida, de seguida... Quan ell ha entrat tu t'estaves despullant i no t'has adonat, però ell ha dit que avui és dilluns. Dilluns! Quan tots sabem que és dimecres.

LADY PUTTINA: Oh, és veritat. Avui no és dilluns, avui és dimecres! *(Assenyalant el Professor One)* **L'has ben desfullat!**

PROFESSOR ONE: (*Avergonyit*) M'heu descobert, m'heu descobert... (*A Dècimus*) Jo ja havia advertit abans **la seva sagacitat, la seva pertinacitat i la seva incapacitat.**

PISTA 8 campanetes curtes 3''

Projector sobre Aiguaclara i Aiguadolça ("el somni de les nenes")

Aiguaclara i Aiguadolça

Aixequen la tela vaporosa del terra i la van movent a estones, mentre parlen

AIGUACLARA: (*quan acaben les campanetes*) Aquesta nit he tingut un somni.

AIGUADOLÇA: Un somni? Què és un somni?

AIGUACLARA: Un somni és un somni. Allò que somies és un somni.

AIGUADOLÇA: Allò que somies?

AIGUACLARA: Sí, quan dorms.

AIGUADOLÇA: Quan dorms? Has de dormir per somiar?

AIGUACLARA: Naturalment! Com vols somiar si no dorms?

AIGUADOLÇA: No ho sé. Jo no sé que és un somni.

AIGUACLARA: Un somni és una cosa que passa quan estàs dormida.

AIGUADOLÇA: Quan jo dormo no passa res, no pot passar res. Dormo.

AIGUACLARA: Sí, dorms, però et passen coses.

AIGUADOLÇA: Coses? Quines coses?

AIGUACLARA: Somnis.

AIGUADOLÇA: Somnis?

AIGUACLARA: Xerres, cantes, (*clar, fort i mirant a públic*) **viatges a qualsevol lloc**, coneixes gent, caus d'un terrat, camines enlaire, pilotes un avió, condueixes un tren, jugues al golf...

Aiguaclara i Aiguadolça

deixen anar la tela al terra

DISPAREM LA PISTA 9 (so angelets) 9''

DÈCIMUS: (*en acabar la música, Al Professor One*) No sé si haurà servit de res la vostra visita.

PROFESSOR ONE: Jo crec que sí. Hem xerrat de moltes coses.

DÈCIMUS : I què ? Quina utilitat té tanta xerrameca? M'agradaria saber si algun dia ens alegrarem d'haver-ho fet.

PROFESSOR ONE: Em sap greu haver-lo molestat, haver-li fet perdre el temps.

DÈCIMUS: Oh, no és això. No es preocupi. En aquesta casa el que més hi ha és temps. **I del que es tracta és d'omplir-lo de sentit.**

PROFESSOR ONE: **Això és el més important.**

Pausa

LADY PUTTINA : (*Molt convençuda del que diu*) Al meu marit no hi ha qui l'enganyi! Per molt professor que se sigui.

PROFESSOR ONE: Ja ho pot ben dir, això, senyora Puttina. I això que jo sóc un enganyador professional. **Llicenciat i tot.**

Projector sobre Dècim

Dècim agafa la carta gegant groguenca

Dècimus agafa la carta gegant groguenca

Lady Puttina i el Professor One : *es posen com la guarda real britànica, faristol*

inclinat, de perfil a públic, cara contra cara

Dècimus llegirà al centre escènic

Monòleg de Dècimus

Un home no s'ha de deixar enganyar **mai**. ¿Hi ha res més **estúpid** que aquests homes, aturats al cap de cantó, prenent el sol, **el sol dels altres**, i mirant no se sap què, que quan et veuen passar pensen que no vas enlloc? A ells què els importa a on vas o a on no vas! Quan tu vas **on sigui** hi vas perquè vols. Ningú no t'ha de dir on has d'anar. Jo no sé què s'han pensat...

(PAUSA) Però a mi no m'enganyen.

Hi ha moltes coses a dir en favor dels **artistes moderns**. Molt. Són ells els que ens subministren **la profunda ignorància** en què es troben les capes més elevades de la societat. Són ells els que ens posen en contacte amb l'exquisida saviesa dels que governen el municipi, el país i la roba interior. Passa el mateix amb els doblers. De què serveixen els doblers si no penses pagar el que deus? **I jo no penso pagar**. N'estic fart de pagar! (PAUSA)

No, a mi no m'hi duran més a escoltar el sermó. Mai més. Després et conviden a dinar o a sopar. I és clar, tu, per quedar bé, perquè ets educat, acceptes... **Mal fet**: ja has begut oli! Aleshores no pots anar-te'n, has de dinar. Has de sopar. Una vegada i una altra. Encara que tu no tinguis gana de dinar ni de sopar. Encara que no tinguis dinera ni sopera. (PAUSA) . Quan jo dic que tot plegat és un enganyamons és perquè tot és un enganyamons. I què si la gent va pel carrer tocant-se els **genitals!** Que se'ls toqui! Què hi puc fer jo ? **S'ha acabat**, que no comptin més amb mi... No, que no hi comptin...

Dècimus deixa caure al terra la carta gegant groguenca

Lady Puttina i el Professor One : *es posen normal, faristol normal*

Il.luminació normal

AIGUACLARA: I si cantéssim *Els segadors*?

AIGUADOLÇA: I si cantéssim *La Balanguera*?

PROFESSOR ONE : No, no : *La Marsellesa!*

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Però, per què, pare *La Marsellesa*?

PROFESSOR ONE: Ja som europeus! Tot som europeus! Tothom és europeu !

La Marsellesa ! Tanca el guió i el deixa caure pla al terra

Dècimus simultàniament també tanca el guió i el deixa caure pla al terra

Lady Puttina simultàniament també tanca el guió i el deixa caure pla al terra

AIGUACLARA: Visca la República!

AIGUADOLÇA: Visca la Revolució!

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Europa serà republicana **o no serà!**

AIGUACLARA: Visca!

AIGUADOLÇA: Visca!

AIGUACLARA i AIGUADOLÇA: Europa serà revolucionària o no serà! *Aiguaclara*

tanca el guió i el deixa caure pla al terra Simultàniament Aiguadolça tanca el guió i el deixa caure pla al terra

El Professor One AGAFA una BATUTA del terra que enfocarà cap al públic,

dirigeix el grup, i tots cantaran:

**DISPAREM LA PISTA 10 (la FINAL) : LA MARSELLESA 2 (de
1,47'')**

Marsellesa 2

Allons enfants de la patrie,

le jour de gloire est arrivé !

Contre nous de la tyrannie !

L'Étendard sanglant est levé.

L'Étendard sanglant est levé. (0'25'')

pauta alóns anfgán du la patriig
pronunciació: le jur de gluághe- t-arrivé
 contra-nú -de-la tirranie
 l'etandár sanglánt t'e levé
 l'etandár sanglánt t'e levé

Entendez-vous dans le campagnes, (0'26'')

Mugir ces féroces soldats,

Ils viennent jusque d' o le bras.

Égorger nos fils, nos compagnes ! (0'43'')

pauta antandé-vú-dan-le campanie
pronunciació: múgggirr c-é ferróce soldá!
 il bién júske dan le brrrá
 égorgér nós fís, nó compáni-e

Aux armes citoyens ! (0'43'')

Formez vos bataillons !

MARCHEZ, MARCHEZ ! (0'43'') (...) (...)

pauta
pronunciació: aux ármes cituayé

fogmé vó bataió

marg-xó, marg-xó !

Als 43'' (« marchez, marchez »)

anirem abandonant els faristols, prof. One tirarà content enrere la batuta,

agafant cistells de fons escènic :

1r Puttina, 2n Dècimus, 3r ProfOne, 4t Aiguaclara, 5e Aiguadolça

Mig cantussejant la cançó i somrients, feliços,

donarem dues peces del cistell a gent del públic (1 peça a una persona, 1

peça a una altra persona), marxem fins el fons escènic.

Pugem quan aplaudeixin, a saludar.

FINAL.

1'47'' fi pista.

